

OBRADOR II: PASQUA

**Qüestions, celebracions,
textos.**

122

**QUA
DERNS DE
PASTORAL**

- 0 Pastoral de Quaresma (*exhaurit*).
- 1 Evolució en la imatge del sacerdot. Antologia: Joan B. Manyà. (*exhaurit*)
- 2 Pastoral del turisme. Antologia: Francesc Vidal i Barraquer, home d'Església (*exhaurit*).
- 3 Parròquia i comunitat (*exhaurit*).
- 4 Sacerdots en el treball. Vidal i Barraquer, home d'Església. (*exhaurit*)
- 5 Parròquia i moviments obrers. Renovació a Lleida. Antologia: Guillem Rovira (*exh.*)
- 6 El sagrament de Penitència. Marginació social a Barcelona. (*exh.*)
- 7 La JOC, oportunitat perduda? Sobre pastoral infantil. Antologia: Jaume Collé i Bancells
- 8 De la cristiandat al pluralisme (*exh.*).
- 9 Pastoral rural (*exh.*)
- 10 Església catalana l'any 1970.
- 11 Escola i catequesi. Demarcacions diocesanes a les terres de Lleida.
- 12-13 La pastoral del bateig. La Lleida fonamental de l'Església (*exh.*).
- 14-15 Consells presbiterals i pastorals (*exh.*)
- 16 Parròquies petites. Església catalana, 1971.
- 17 JAC, Escotisme, Equips de la Mare de Déu. Església i home d'avui.
- 18 Els cristians i la política. Antologia: Manuel Carasco i Formiguera. (*exh.*)
- 19 Pastoral en medi urbà. Ant.: J.M. Capdevila.
- 20 Entorn de la sacramentalització.
- 21 Conversa amb un monjo. Índex 1969-1971.
- 22 Psicologia, experiència religiosa i pastoral.
- 23 Fe i joventut catalana.
- 24 Com reestructurar el bisbat de Vic. Història de la JOC. Jacques Maritain.
- 25 Catequesi d'adults. Immigració nord-africana.
- 26 Pastoral urbana. Consells pastorals. L'ensenyament de la Teologia (*exh.*)
- 27 L'ACO i la Missió Obrera. El Secretariat d'universitaris cristians. Darrers dies de Joan Alsina. Antologia: Josep Camer.
- 28 Comunitats de base. Església catalana, 1973.
- 29 Pastoral en el món burgès. Antologia: Jaume Bofill i Mates. El cas Añoveros.
- 30 L'economia de l'Església.
- 31-32 L'Església al País Valencià. Els cristians i la ciutat. Taizé: el concili dels joves.
- 33 Nous camins de vida religiosa.
- 34 Teologia, política i al·liberament. La Pastoral als Països Catalans l'any 1974.
- 35 La fe, categoria cristiana. Pasqua i joventut. El dret dels immigrants a ser catalans.
- 36-37 Ciutat de demà i educació religiosa. La immigració a Catalunya. Antologia: F.V. Garcia, «el rector de Vallfogona» (*exh.*)
- 38 El laicat, avui (*exh.*)
- 39 Canvis en l'Església i en els ministeris.
- 40 Església i canvi social. Capellans i classe obrera. Església catalana, 1975 (*exh.*)
- 41 Renovar la celebració de Pasqua. Pastoral de vocacions. L'11 de maig de 1966 (*exh.*)
- 42-43 Iniciació a la revisió de vida. Testimonis de preveres (*exh.*).
- 44 Programar un nou curs. Tipologies del ministeri. La marxa de la llibertat.
- 45 Relacions Església-Estat 1975-76. Cent anys de colònies. L'Església l'any 1976 (*exh.*)
- 46-47 Equips de preveres. Transmetre la fe. (*exh.*)
- 48 Confirmació i comunió. Economia de l'Església. Escarré a «Le Monde», 1963. (*exh.*)
- 49 Programar la pastoral. Els catòlics de Barcelona als pares conciliaris (1965).
- 50 Després de les eleccions.
- 51 Festes cristianes i religiositat popular.
- 52 L'Església en la represa de Catalunya.
- 53 El cardenal Vidal i Barraquer.
- 54 Fer cristians conscients i responsables.
- 55 Cristians en el món.
- 56 Cristians entre els marginats (*exh.*)
- 57 Aparellament i matrimoni.
- 58 Moment present de l'Església catalana.
- 59 Entre el desencant i l'esperança
- 60 Taizé: una interpretació.
- 61 Damià Estela, testimoni d'excepció.
- 62 Assemblees a l'Església catalana.
- 63 Pastoral i llengua catalana.
- 64-65 Vida de fe i presència en el món.
- 66 Preglar amb el poble.
- 67 Mossèn Antoni Batlle.
- 68 Informe sobre Pastoral de joventut.
- 69-70 Els consells pastorals (*exh.*)
- 71 Cristians catalans al Tercer Món.
- 72 Pastoral del bateig (*exh.*)
- 73-74 Qüestions sobre la parròquia.
- 75-76 El servei de la caritat (*exh.*)
- 77 Cardijn i l'evangelització del món obrer.
- 78 Pastoral dels malalts.
- 79 Descreença i agnosticisme.
- 80 Religiosos als barris.
- 81 Pastoral de preparació al matrimoni (*exh.*)
- 82-83 L'economia de l'Església catalana.
- 84 Pastoral rural.
- 85 Pastoral dels deficientes mentals (*exh.*)
- 86-87 C. Cardó, L. Carreras i J.B. Manyà.
- 88 Els malalts marginats.
- 89-90 La pastoral a debat.
- 91-92 Església i normalització lingüística.
- 93 La parròquia, lloc d'educació de la fe.
- 94 Debat sobre la guerra i la pau.
- 95 Aportacions pastorals del C. Vaticà II.
- 96 La llengua de l'Església a Catalunya.
- 97 La guerra civil. Les sectes. Catequesi dels més petits.
- 98-99 Ministeris per a la comunitat. La poesia religiosa de Verdager.
- 100 La Vella pasqual.
- 101 Sobre la pastoral a Catalunya (1969-1987).
- 102 Religiositat popular.
- 103-104 La classe de religió (*exh.*)
- 105 Acollir el deficient (*exh.*)
- 106-107 El cant a les esglésies.
- 108 Fe i cultura postmoderna.
- 109 Els nous moviments (*exh.*)
- 110 La parròquia. L'arxiprest. Parròquies sense preveres. Llengua i pastoral.
- 111 L'Església i el Mil·lenari de Catalunya.
- 112-113 Mitjans de comunicació i pastoral
- 114 Religiosos i religioses a Catalunya.
- 115-116 Presència dels cristians en el món.
- 117 Els cristians i el voluntariat.
- 118 Els cristians i el nacionalisme.
- 119-120 Obrador I: Inici de curs.
- 121 Realisme i utopia.
- 122 Obrador II: Pasqua.

QUA DERNS DE PASTORAL

122

1 9 9 0

SUMARI

●	PÒRTIC	
	Optar per la pau	7
●	QÜESTIONS	
	Elements d'animació per al temps pasqual, <i>Joaquim Gomis</i>	13
	Catequesis mistagògiques, <i>Lluís Bonet i Armengol</i>	18
●	CELEBRACIONS	
	Benedicció popular de rams, <i>Salvador Torres</i>	21
	Celebració comunitària de la reconciliació a les portes de Pasqua, <i>Mateu Terrats</i>	24
	Via crucis, <i>Salvador Bardulet</i>	31
	Pregària familiar, <i>Joan Sanmartí</i>	39
	El cavaller de la llum, <i>Joaquim Pla</i>	48
	Vetlla de Pentecosta, <i>Lluís Bonet i Armengol</i>	50
●	TEXTOS	
	El somni d'Herodes, <i>Pere Torras</i>	54
	Anuncis de Pasqua, <i>Genís Samper</i>	58
●	QUATRE VENTS	
	Capellans-treballadors dels Països Catalans, <i>Joan Ramon i Cinca</i>	70
	Barcelona: assemblea de la Zona sud, <i>Josep M. Vidal Aunós</i>	72
	Tarragona, <i>Jordi Figueras</i>	75
	Urgell, <i>Antoni Mirabet</i>	77
	Vic, <i>Sebastià Codina</i>	80

OBRADOR PASQUAL

Vet ací un altre número pràctic, a no gaire distància de l'anterior. Si en aquell teníem davant dels ulls la represa d'activitats que coincideix amb el començament de curs, aquest d'avui ofereix materials per a la celebració de la Setmana Santa i la Pasqua, que culmina amb la festa de Pentecosta. És, doncs, amb tota propietat un obrador pasqual.

1. El PÒRTIC es titula, senzillament, «Optar per la pau».

2. El número s'obre amb dues QÜESTIONS, que fan també propostes concretes. Joaquim Gomis, gerent del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona i director, durant vint anys, de «Missa Dominical», presenta uns «Elements d'animació del temps pasqual». I mossèn Lluís Bonet i Armengol, que és delegat episcopal de Pastoral sacramental i Litúrgia del bisbat de Barcelona, parla de les «Catequesis mistagògiques», una cosa tan tradicional però tan caiguda en desús a les nostres latituds.

3. Sota l'epígraf CELEBRACIONS oferim sis propostes que van del diumenge de rams a la vetlla de Pentecostés:

a) Mossèn Salvador Torres, rector de la parròquia de Crist Rei, de la Sagrera, a Barcelona, ens ha escrit una «Benedicció popular de rams», que pot ser útil, tal qual o adaptada, per a aquells llocs (la immensa majoria, val a dir) on la benedicció de rams, pel públic que congrega, té un caire festiu i popular més que no pas estrictament litúrgic;

b) Mossèn Mateu Terrats, rector de Santa Maria de Barberà, ens ha confegit una «Celebració comunitària de la reconciliació a les portes de la Pasqua», que adapta un text presentat per la parròquia de Sant Feliu, de Sabadell. Aquesta celebració hauria de significar la culminació del camí de conversió iniciat comunitàriament el dimecres de cendra i alimentat durant tot el temps de quaresma;

c) Mossèn Salvador Bardulet, de l'equip sacerdotal de Jorba, a l'Anoia, ens ha escrit un «Via crucis» per al divendres sant, una pràctica tradicional que té aquest dia el seu lloc més propi, com a acompanyament contemplatiu i agraït al Senyor que dona la vida per nosaltres.

L'autor ofereix les catorze estacions acostumades, sense afegir-n'hi cap; respecta, així, l'expectativa en què viu la comunitat, a tocar ja de la celebració de la vetlla pasqual, la qual constitueix —i amb quina esplendidesa!— la quinzena i definitiva estació;

d) Mossèn Joan Sanmartí, rector de Sant Miquel, de Cornellà, de Barcelona, ens ha escrit una «Pregària familiar» per al diumenge de rams, dijous i divendres sant, i resurrecció. Segueix l'esquema de la «Pregària familiar per al temps de Nadal», que publicàvem al número anterior;

e) «El cavaller de la Llum» pertany a un registre diferent. Mossèn Joaquim Pla, consiliari escolta, membre de la Redacció de «Quaders», hi adapta un joc que ell mateix havia preparat per a una trobada d'escoltes. A partir d'un conte, s'organitza un joc de nit que desemboca en la reflexió dels nois sobre el tema pasqual de la Llum;

f) Finalment, mossèn Lluís Bonet i Armengol ens ofereix una «Vetlla de Pentecosta», que parteix d'una experiència de deu anys de la zona pastoral de Terrassa, de la qual és vicari episcopal. La proposta pot servir, sobretot, per a trobades que superin l'àmbit d'una sola comunitat; però també és adaptable per a comunitats parroquials.

4. A TEXTOS publiquem «El somni d'Herodes», una escenificació senzilla per a fer durant la Quaresma, potser millor per la Setmana Santa. Es escrita per mossèn Pere Torras, rector de la parròquia de Sant Joan Baptista, de Sant Feliu de Guíxols, de Girona. La corona, l'espasa, l'afany de poder d'Herodes marxen per uns camins tan diferents d'aquell que va proclamar-se rei davant Pilat! I naturalment, no hi podia manca una tria d'«Anuncis de Pasqua»: ens l'ha preparada el pare Genís Samper, partint de «Missa Jove»; i dit això, sobra tot altre comentari.

5. 4 VENTS conté cròniques dels bisbats: de Tarragona, d'Urgell, de Vic. I dona notícia d'una Assemblea d'inici de curs de la zona sud, de Barcelona, i de la XII trobada de capellans treballadors dels Països Catalans.

I acabem la presentació manifestant com ens agradaria rebre crítiques dels materials que presentem (i dels que hem presentat en altres números, sobretot al 119-120): aspectes més positius, deficiències, aspectes negatius, utilització que n'heu fet, resultat que us ha donat... i suggeriments amb vista a nous obradors. Mentrestant, rebeu aquesta garba que hem acabat d'aplegar avui, 17 de febrer de 1991, primer diumenge del camí quaresmal cap a la Pasqua.

J.T.

PÒRTIC

OPTAR PER LA PAU

En plena troballa de la «postmodernitat», que ens havia alliberat d'idealismes i utopies, l'entrada en escena de Gorbtxov, l'ensulsiada de les democràcies socialistes d'Europa i la crisi econòmica i política de l'Urss ens nodrien la il·lusió d'haver entrat en un «nou ordre mundial», que confirmava l'excel·lència dels nostre «way of life» occidental. D'aquí a creure que ens trobàvem en el millor dels mons, sense alternativa possible, no hi havia sinó un pas. Només faltava afegir-hi –i alguns ho feien– que el fracàs dels règims «ateus» propiciava un futur esplendorós per al cristianisme i obria de bat a bat les portes a una nova era d'Europa... i del món.

Però la guerra ha vingut a desvetllar-nos d'aquest son beatífic i a posar-nos davant els ulls les clavegueres de les

nostres democràcies. Són elles les que tenen unes empreses de doble cara, una d'amable, per a les tasques humanitàries, i una de ferrenya, per a fabricar armes destructives. Són elles que mantenen una puixant indústria armamentista i un comerç exterior per a col·locar-ne els estocs. Són elles que han armat fins a les dents Sadam Hussein, sense excloure'n l'armament químic i bacteriològic, per a tenir un bon gendarme en una regió d'interès vital a causa dels pous de petroli, i que van permetre que l'utilitzés contra l'Iran de Jomeini i contra els pobres kurds. Són elles que han lliurat el pobre Líban a la voluntat expansionista de Síria, fa quatre dies un dimoni amb banyes i cua, focus del terrorisme mundial, i ara bon amic, disposat i tot a pactar amb Israel i a passar per alt la situació inhumana d'uns altres pobres: els palestins.

Acarats amb tant podrimener, no és estrany que es desvetlli el vell maniqueïsme. «Si no estàs amb nosaltres estàs contra nosaltres i a favor del Satan àrab»; si et mostres contrari a la guerra, no pots continuar dirigint biblioteques ni museus, funció que comporta una alineació política («Semprun dixit»; Semprun, l'heterodox); si els bisbes gosen dissentir del mot d'ordre, ensenyen l'orella i estableixen una aliança contra natura amb els comunistes, perquè els totalitarismes es toquen. I a la inversa: «Ai dels qui no surten al carrer a fer ostentacions de pacifisme i a cridar contra l'imperialisme americà!: s'han venut al vell oncle Sam, el Satan americà». La guerra esdevé, així, la gran ocasió, el baptisme purificador que ens permet deslliurar-nos de l'ambigüitat que ens envolta i separar ja ara el gra de la palla, sense esperar que sigui Déu «qui reconegui els seus».

Tothom ha perdut credibilitat i «dretes» i «esquerres» van esdevenint simples mots que no signifiquen res. ¿O potser sí que és d'esquerres celebrar el Nadal al costat dels soldadets de lleva, obligant-los no pas a anar a missa del

gall (cosa absolutament antidemocràtica, com tothom sap), sinó a escoltar la Martita Sánchez? ¿Què farien, si manessin, els qui ara es manifesten tan ostentosament contra la guerra? ¿Quin llenguatge parlarien, si es trobaven a l'oposició, els qui ens van demanar de votar a favor de l'ingrés a l'Otan? ¿Com s'explica la convicció bel·licista dels qui es vanten de parlar en nom del poble de Catalunya, el qual hi va votar majoritàriament en contra? ¿On són els qui cantaven irònicament: «I l'Otan? Anar-hi anant...»? Si el president del govern demana avui que cessin els bombardeigs contra ciutats irakianes, demà ja manifesta que manté el suport logístic als aliats, que no han pas prestat oïda, que se sàpiga, a la seva petició d'ahir. ¿«Gato blanco, gato negro»?; ara el gat ja no caça rates i no és blanc ni negre, sinó com els camaleons: blanc a Kuwait i a Gibraltar i negre a Ceuta i a Melilla. Quina coherència, Mare de Déu, Senyor! Donem gràcies que ja no sigui moda parlar d'ètica!

Tanmateix, hom s'entesta a invocar Déu per a justificar la guerra i a escriure el seu nom damunt les armes de mort. Si no hem estat capaços de resoldre els nostres problemes de manera humana, ¿gosarem blasfemar barrejant-hi el Pare de tots? La guerra no entra en els seus designis d'amor: ell estén l'arc lluminós de Sant Martí, no pas per a disparar sagetes enverinades, ni missils Scut, amb càrrega convencional o química, ni antimissils Patriot..., sinó com a signe de la seva abraçada universal que davalla del cel i s'estén de punta a punta de la terra; ell glorifica el seu fill, l'home Jesús, enlaira sobre la terra –a Jerusalem, precisament– i en fa signe i penyora definitius de la seva aliança i la seva fidelitat indestructibles.

Per això nosaltres –en aquesta guerra i sempre– invocarem el nom de Déu no pas a favor del nostre bàndol i en contra de l'altre. Invocarem el Pare de tots, que a

tots abraça en un mateix amor i a tots ens jutja i ens crida a la conversió i a construir la pau, no com a producte de l'equilibri del terror o de la imposició de la força, sinó com a fruit madur de la justícia i de l'amor.

Però no podem invocar Déu si només ens preocupem d'atipar-nos nosaltres (desinteressats de tants milions de germans que moren de fam) i de fabricar vacunes per a la sida de les nostres latituds (sense pensar en els que en moren a l'Àfrica); si davant la galopant demografia magrebina només pensem en les conseqüències que provoca la seva immigració a Europa (i no pas a fer possible a aquelles masses de viure a casa seva sense necessitat de sortir-ne); si enfrontats a la situació explosiva de l'orient mitjà només apostem per la tranquil·litat al preu que sigui per tal d'assegurar-nos el petroli que la naturalesa hi ha destil·lat amb una paciència de segles... No podem invocar Déu i construir la pau si el «nou ordre» mundial que edifiquem només vetlla pels nostres interessos i no abasta el planeta sencer.

Optar per la pau és fer-ho per un món gran i divers. Pensar en la terra com a casa comuna de tots, sense distincions ni preferències. No impedir l'expandiment en llibertat dels àrabs, ni el dels lituans, ni el dels negres de Sudàfrica, ni el dels kurds, ni el dels nicaragüencs, ni el dels palestins, ni el dels jueus, ni el dels catalans... No exigir arreglements ni obediències a veus unilaterals d'ordre. No sacrificar els petits en benefici dels grans. I força ens és de reconèixer que els pobles petits ho tenim ben mal parat: l'hora actual —se'ns diu— reclama grans unitats i blocs compactes; i no és temps de conrear diferències. Només cal veure amb quina impunitat l'Urss intenta liquidar els «dissidents» bàltics o que fàcilment són desqualificats els qui dissenteixen de les posicions «oficials». Massa indicadors ens diuen que la pau que se cerca mena

a un «nou ordre» dels forts i no pas a un «ordre nou» al servei real de tots.

Entre aquests tots hi ha evidentment els àrabs. I aquells àrabs que han vingut a casa nostra a la recerca d'una mica de pa i que aquests dies es converteixen en blanc de mirades plenes de desconfiança. A la malfiança que engendra tota diferència així que pren un cert volum s'hi afegeix ara aquella que fa de tots els àrabs, pel sol fet d'ésser-ho, uns «enemics», partidaris de Sadam Hussein, «terroristes» potencials. Perquè, a més, ens arriben notícies i imatges dels seus països d'origen, en els quals connacionals seus –qui sap si els seus amics, els seus parents, els seus germans– proclamen a crits el seu suport a Hussein i la seva animadversió per tot el que és occident: així, en bloc, com és propi de les masses, especialment quan són manipulades per interessos polítics o per fonamentalismes religiosos. Optar per la pau vol dir no deixar-nos dur per aquesta mena de reaccions i multiplicar les proves d'amistat, de proximitat, d'humanitat, envers aquests germans febles que habiten enmig nostre i que aquests dies són mirats de reüll i fan cara de gossos apallissats.

Optar per la pau no és, doncs, senzill. No es fa a crits. Ni a cops de manifestacions ostentoses. Ni desqualificant els adversaris. Ni imposant la nostra «pax occidentalis», versió actual de la «pax romana» que custodiaven unes centúries integrades per mercenaris. Optar per la pau és estar al costat de la vida de tots els homes i de tots els pobles, que tots tenen dret a ser ells mateixos, a viure i expandir-se amb llibertat, a obrir els seus braços i les seves parles a tots els pobles i a totes les parles del món. És treballar per un nou ordre mundial que sigui de debò un ordre nou, on tothom compti. És anar fent realitat, amb l'esforç de cada dia, aquells cels nous i aquella terra nova on regnarà la justícia. Aleshores sí que podrem invocar el

nom de Déu. Ell és l'únic capaç d'arrancar-nos a tots aquest cor de pedra i donar-nos-en un de carn. Ell és el garant de la justícia, l'amor i la pau. Ell que ens ha creat a tots, perquè ens estima, i que ens destina a la comunió amb ell i entre nosaltres.

Senyor, doneu-nos la pau!

QÜESTIONS

ELEMENTS D'ANIMACIÓ PER AL TEMPS PASQUAL

JOAQUIM GOMIS

Em cenyiré en aquest comentari a les set setmanes de Pasqua, sense considerar el Triduum pasqual (o, més àmpliament, la Setmana santa) que es tracta en altres articles d'aquest número. La pregunta podria ser: com donar l'adequat relleu celebratiu, pastoral, a la cinquantesena pasqual? O, dit d'altra manera: com aconseguir que el temps pasqual tingui de fet, en la realitat de la vida de les nostres comunitats —i en la vida dels cristians que d'alguna manera en formen part— la importància que teòricament diem que hauria de tenir com a temps culminant de la vida eclesial?

Dificultats

Però voldria començar amb un cop d'ull a les dificultats que presenta aconseguir aquest relleu que hauria de ser propi del temps pasqual. Perquè em sembla que sovint examinar i situar les dificultats ajuda a reduir-les o, si més no, a desbrossar el camí que pot conduir a superar-les. I em sembla important fer-ho en aquest «tema», perquè probablement el pes d'aquestes dificultats fa que entre nosaltres el temps pasqual sigui vist amb poc entusiasme, amb escassa esperança d'aconseguir resultats (és suficient comparar-lo amb l'Advent, un temps «fàcil», o amb la Quaresma, un temps de concentració d'esforç pastoral). ¿Per què el temps pasqual és el parent pobre entre els temps litúrgics quan teòricament sabem que hauria de ser tot el contrari?

1. Una primera dificultat ve de la història, d'una història que continua tenint pes entre nosaltres. Abans de la reforma fruit del Vaticà II, no hi havia pròpiament temps pasqual (eren diumenges «després de Pasqua»). No té, per tant, el pes d'herència que tenen, per exemple, els temps litúrgics citats unes ratlles més amunt.

2. Però no és simplement una absència de tradició –de tradició immediata, la que pesa– en l'aspecte litúrgic. Més radicalment, és una absència de tradició «pasqual» en tot el tarannà cristià dels darrers segles. Quan escric aquest comentari –pocs dies després de les festes nadalenques– ressonen encara a les meves oïdes repetides afirmacions als mitjans de comunicació sobre el Nadal com a «principal festa cristiana». I, tornant al tarannà cristià dominant, és encara veritat que és més «quaresmal» –esforç, renovació, conversió– que no «pasqual» –celebració, afirmació, vivència joiosa.

3. Per altra part, en el context dels costums socials actuals entre nosaltres, els pastors diuen sovint que es fa difícil donar relleu al temps pasqual perquè el bon temps ja convida a la dispersió (més sortides de cap de setmana, etc.) i, per altra banda, pesa el cansament propi del final de curs (o, entre els més joves, l'esforç del final del curs escolar).

4. Sense oblidar que, també litúrgicament, el temps pasqual presenta les seves dificultats. ¿No és massa llarg un període de set setmanes per a servir tens un esforç celebratiu? Notem també que, mentre l'Advent o la Quaresma tenen un dinamisme (són «temps vers...»), la Cinquantena pasqual és un temps pla, horitzontal, gairebé estàtic (els accents diferencials entre els primers diumenges i els darrers són només de matis). Les «Normes sobre el calendari litúrgic» diuen que aquests «cinquanta dies s'han de celebrar amb alegria i joia, com si es tractés d'un sol i únic dia festiu, com un gran diu-

menge» (núm. 22). Excel·lent «utopia», però difícil de viure això d'una festa que dura cinquanta dies!

Apostem per la celebració

Em sembla que la majoria dels cristians amb responsabilitat a les nostres comunitats tenim el costum de cercar com *aprofitar* tota trobada més o menys comunitària. Fins i tot les trobades celebratives, àdhuc les pròpiament litúrgiques, s'intenten aprofitar (aprofitar la missa per..., aprofitar els bateigs o els enterraments per...). Un servidor pensa que l'element bàsic per a donar el relleu propi que es mereix el temps pasqual és posar entre parèntesis aquesta obsessió per aprofitar –per treure'n el profit que sigui– i fer una aposta clara i gratuïta per la celebració. I potser així *celebrarem* de veritat (tranquils, relaxats, joiosos).

Així caldrà acceptar d'entrada que no es pot aconseguir en pocs anys que l'assaboriment dels temps pasqual esdevingui un fet ampli i arrelat. Les festes necessiten temps per créixer i trobar el seus camins propis. Però no ens hi preocupem i anem celebrant sense neguits ni multitudinaris ni elitistes. Per aquest camí serà possible anar teixint un coixí de ressò celebratiu, pasqual, que tingui el seu temps específic durant la cinquantena pasqual, però que vagi envaint també tot el tarannà cristià fins que esdevingui «natural» la identificació entre fe/vida cristiana i fe/vida pasqual. O, dit d'altra manera, que el primer moment i el fonamental –i el més original i específic– de la vivència cristiana és el do, la gràcia, la iniciativa amorosa de Déu –la Bona notícia–, i no pas la conversió, l'esforç, la resposta nostra (sovint la nostra predicació resta centrada i gairebé obsessionada per la resposta, la moral i àdhuc la crítica de la societat/món, sense donar el relleu previ necessari a la Bona notícia, a l'Evangeli de Jesús que fou segellat i confirmat definitivament en la Pasqua del Senyor).

Alguns camins d'afirmació pasqual

J. Aldazábal (al dossier CPL «La cinquantena pasqual», pàg. 9) proposa alguns camins d'aquesta afirmació pasqual o –el que és el mateix– d'aquest «descobrir la presència viva de Crist». Els enumero:

–en la comunitat cristiana («on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom...»);

- en la vida d'entrega, de caritat («tot allò que feu al més petit dels meus germans...»);
- en les celebracions eucarístiques («el reconegueren en la fracció del pa...»);
- en l'escolta de la Paraula («no era tot ardent el nostre cor..?»);
- en els signes dels temps i en la història («Jo estic amb vosaltres dia rera dia fins a la fi dels temps»).

Em sembla que la tasca progressiva de donar el relleu adequat al temps pasqual passa per saber valorar celebrativament -i voldria subratllar el celebrativament- aquests aspectes de la vida comunitària i personal. Tant en l'àmbit propi de les celebracions litúrgiques -i especialment a les eucaristies d'aquests set diumenges- com en el conjunt de la vida de les nostres comunitats i de cada cristià.

Per exemple, pel que fa al primer: *en la comunitat cristiana* ¿No podria ser un moment propici per a fer alguna trobada festiva -una sortida conjunta, potser- convocada per la comunitat parroquial, o dels grups de joves o de la catequesi...? Seria també una oportunitat de lligar la celebració pasqual amb la «gràcia» natural del bon temps, de la primavera. No una convocatòria per a tractar aquest o aquell tema, ni per a revisar el curs..., sinó simplement -simplement? - per a afirmar la gràcia del fet comunitari, lloc de presència del Crist ressuscitat. I, aleshores, potser també serà més fàcil, més comunicador, remarcar durant aquests diumenges la gràcia de la trobada eucarística com a lloc expressivament culminant de la presència del Crist viu. I enfocar les homilies d'aquests diumenges sobretot des del punt de vista del subratllat de les múltiples presències vivents del Senyor entre nosaltres, entre els homes i dones del nostre món.

Diria que quelcom de semblant es podria pensar -i de fet, ja es fa a força llocs- respecte als altres aspectes. Imaginem, per exemple, la possibilitat d'organitzar alguna trobada o espai de reflexió/pregària des de la perspectiva positiva de l'enunciat «Com és present el Senyor al nostre món?», que acabés també amb una celebració joiosa, d'afirmació i acció de gràcies. O, en un aspecte ben divers, portar la comunió als malalts, ben vinculada a la missa dominical de la comunitat, també com a acte afirmatiu i celebratiu de la presència de Crist en els malalts (i de la unió de la comunitat amb ells).

La diferència de circumstàncies i de possibilitats, invita a fer una crida a la imaginació més que no pas a proposar aquí un llistat de propostes. I també, em sembla, caldria evitar que aquest relleu necessari del temps pasqual restés identificat amb aquest o aquell acte

comunitari, fent ombra al fet fonamental que ha de ser el clímax o tarannà comú a tot i a tots durant aquest temps. Evidentment, és un llarg camí pastoral que suposa un llarg termini per esdevenir ja més adquirit, més espontani. Però això passa en tot el que és important.

CATEQUESIS MISTAGÒGIQUES

LLUÍS BONET I ARMENGOL

Normalment a les parròquies hom s'esforça per oferir durant la quaresma una sèrie de conferències –les conferències quaresmals– sobre qüestions de vida cristiana i com a preparació per a la Pasqua; també celebracions de caràcter penitencial i l'exercici popular del «via-crucis».

Arribada la Pasqua i durant el temps pasqual –els cinquanta dies– diríem que ja no hi ha més conferències. Sí que hi ha celebracions litúrgiques, i així, per exemple, el nostre Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona ens recomana de celebrar el baptisme (també ho recomana el Ritual), la confirmació, la unció comunitària dels malalts... i les difícils primeres comunions.

La nostra proposta és oferir durant el temps pasqual algunes conferències que ajudin a viure la Pasqua.

Les orientacions del Ritual

La introducció del «Ritual de la iniciació cristiana d'adults» presenta un apartat anomenat «el temps de la mistagògia» (nn. 37-40). Aquest «temps» correspon al temps pasqual. Després que, en la Vella, els nous cristians han rebut la gràcia del baptisme i la confirmació i han participat per primera vegada en l'eucaristia, els tres sagraments de la iniciació, *«la comunitat, juntament amb els neòfits, per mitjà de la meditació de l'Evangeli, de la participació de l'eucaristia i per l'exercici de la caritat, va avançant cap a una més alta percepció del misteri pasqual i s'esforça més a viure'l»*. Aquest és l'últim temps de la iniciació, és a dir, el temps de la mistagògia dels neòfits» (n. 37). He subratllat expressament la paraula *comunitat*. Però encara és bo de remarcar altres coses.

«Amb la novetat de les explicacions i, sobretot, amb l'experiència dels sagraments rebuts, s'adquireix una *intel·ligència dels misteris més plena i fructuosa*. Per una renovació espiritual han gustat íntimament la bonesa de la paraula de Déu, han rebut la comunicació de l'Esperit Sant i han provat *que n'és de bo el Senyor (...)* i assolei-

xen un nou sentit de la fe, de l'Església i del món» (n. 38). Com es veu, es tracta del «profit» interior de cadascú.

«La nova experiència dels sagraments (...) els augmenta igualment el coneixement dels homes, cosa que deriva en experiència de comunitat. Per això el temps de mistagògia és tan important, perquè els neòfits, ajudats pels padrins, estableixen relacions més íntimes amb els fidels» (n. 39). Vet aquí com s'insisteix en el valor de la vida comunitària.

També s'assenyala com són d'importants les misses del temps pasqual i el valor catequètic de les lectures de la paraula de Déu, sobretot les corresponents al cicle A.

L'experiència dels Pares de l'Església

Com es pot veure, les orientacions d'aquest Ritual donen molta força al temps litúrgic de Pasqua per a penetrar més a fons en el misteri pasqual i destaquen el paper de la comunitat. I proposen de fer-ho després de rebre els sagraments de la iniciació, perquè els neòfits «han provat que n'és de bo el Senyor». De fet, és el mateix «que feien els Pares de l'Església, grans mistagogs, que només feien la catequesi mistagògica després que els catecúmens havien estat batejats. Abans, els explicaven l'Escriptura i els incitaven a una vida moral conforme a l'evangelí. Però la catequesi litúrgica venia després del sagrament. Consistia a fer entendre el sentit profund del que s'havia viscut, i per això se'ls preguntava què havien vist i sentit» (cf. P. De Clerck, *La participació en la litúrgia: l'aportació de les ciències humanes*. Conferència al III Congrés Litúrgic de Montserrat. «Phase», n. 179 pag. 370-371). Penso que seguia la mateixa pràctica Pere Llabrés a la parròquia de Sta. Caterina Tomàs, a Ciutat de Mallorca: «Durant el temps de Pasqua, cal remarcar les celebracions de la Paraula que també es feren els dimecres, amb caràcter mistagògic, sobre els sagraments del baptisme i de la confirmació», (QUADERNS DE PASTORAL, n. 100, p. 14)

La nostra proposta

Reprement la proposta ja insinuada més amunt d'organitzar unes conferències o col·loquis pasquals, concretament en què podrien consistir i la seva periodicitat.

Es tractaria, doncs, que la comunitat penetrés més en els misteris celebrats a la Vetlla: que allò que és recent sigui més entès; d'ajudar

a fer-ne una valoració espiritual i de vida. Per això hi hauria d'haver una primera part de breu exposició i una segona de col·loqui –tots junts o en grups segons el nombre d'assistents– que partint de les celebracions viscudes, ajudés a assimilar-ne els continguts de fe i de compromís de vida. Així es recordarien/contemplarien els signes/símbols litúrgics juntament amb la paraula proclamada. Seria l'ocasió de renovar la intel·ligència espiritual dels mateixos sagraments de la iniciació (baptisme-confirmació-eucaristia) a partir d'allò que s'ha vist i sentit. Aniríem més enllà de la preparació –que fem sempre i que tenim organitzada– i arribaríem al «post» o «després», que equivaldria a una «avaluació» que faria avançar la relació personal amb el Crist Salvador, el Ressuscitat, i amb tota la comunitat de salvats, l'Església. Seria una avaluació de vida; no formal, de cerimònies o estètica: «si m'ha agradat o no», «si ha quedat bé o no».

Quantes sessions? Cada comunitat ho haurà de concretar. Es pot començar amb una sola trobada. El consell pastoral parroquial podria fer-ne una experiència que l'ajudaria a sortir dels aspectes organitzatius en què se sol trobar implicat. Es podria anomenar: «Què hem viscut en la Vetlla pasqual?» Se seguirien les diverses parts de la celebració, però destacant-ne, tal com hem dit, allò que s'ha vist i sentit (simbolisme del ciri pasqual, la llum, l'aigua...). Adonar-se que és la celebració eucarística fonamental o cabdal de l'any litúrgic. Per a fer-ho més complet, és clar, caldria entrar en la dinàmica dels sagraments, la qual cosa reclama més trobades...

(Els nostres infants de primera comunió i els joves confirmats evidentment han de passar per aquesta experiència d'avaluació espiritual i de vida. Sí: «gustar que n'és de bo el Senyor». Cal preveure-ho amb els catequistes i els pares. D'altra manera hom podria dir que no han «rebut» els sagraments. Ens hem quedat en l'artifici, en la simple cerimònia buida de contingut que no ha donat res, o ben poca cosa.)

CELEBRACIONS

BENEDICCIÓ POPULAR DE RAMS

SALVADOR TORRES

Música ambiental

Cant: «El sisè dia» (MD 280)

Salutació del celebrant

—Germanes i germans, petits i grans:

Anem a començar quelcom important. Comencem la celebració solemne d'aquest diumenge de Rams, i així iniciem la Setmana santa, que ens conduirà a la gran festa de Pasqua. Jesús, condemnat a mort, sofreix i mor, però Déu Pare el ressuscita perquè visqui per sempre i sigui el nostre guia i Senyor.

Nosaltres, ara, recordem la rebuda triomfal que el poble més senzill féu a Jesús a Jerusalem. Com aquells homes i dones, com aquells

nens i nenes, també nosaltres el saludem amb els nostres rams i l'acclamem amb els nostres cants, per a mostrar el nostre desig ferm de seguir-lo, ara i sempre, pel camí que ell ens ensenyà, pel camí que mena a la victòria de la Pasqua.

Oració

—Preguem:

Déu, omnipotent i etern, beneïu aquests rams, a fi que nosaltres que seguim amb exultança el nostre Rei, Crist, puguem arribar a la Jerusalem eterna, per la bondat d'aquell que amb vós viu i regna pels segles dels segles.

—R/. Amén.

Aspersió dels rams

Cant: «Sant, sant» (de la missa)

Lectura de l'evangeli (del cicle corresponent)

Homilia breu del celebrant

Pregària universal

—Ara, amb tota la nostra fe, convençuts que Jesucrist ens guia, que amb la seva mort a la creu ens dóna vida i esperança, preguem per nosaltres mateixos, per la gent que estimem, i per tots els homes. Preguem tot cantant: *Senyor, tingueu pietat.*

—Senyor Jesús, germà dels homes, que heu viscut tota la vostra vida estimant tothom i anunciant l'amor de Déu, feu-nos també a nosaltres capaços d'estimar, perquè el nostre món sigui més ple de solidaritat, de generositat, de goig, d'esperança. *Senyor, tingueu pietat.*

—*Senyor, tingueu pietat*

—Senyor Jesús, que des de la vostra creu abraçeu la humanitat sencera, canvieu el cor dels homes i dones de tot el món, i feu que en tots els pobles, hi creixin desigs sincers de pau i de justícia. *Senyor, tingueu pietat.*

—*Senyor, tingueu pietat*

—Senyor Jesús, que guaríeu els malalts i donàveu força i esperança als pobres, recordeu-vos avui de tots els qui pateixen: recordeu-vos dels països que pateixen per la guerra, la fam, les dictadures, la manca de llibertat; i recordeu-vos, també, dels qui entre nosaltres pateixen per la malaltia, o estan sols, o no tenen el necessari per viure. *Senyor, tingueu pietat.*

—*Senyor, tingueu pietat.*

—Senyor Jesús, que entreu avui a Jerusalem disposat a morir per obrir un camí de vida enmig de la nostra història, feu que aquesta

vida vostra arribi a cadascú de nosaltres, a les nostres famílies, i a tota la gent que estimem. *Senyor, tingueu pietat.*

–*Senyor, tingueu pietat.*

Parenostre

–Jesucrist, amb la seva mort i la seva resurrecció, ens ha fet, per sempre, fills de Déu. Per això, ara diem la pregària que ell mateix ens va ensenyar, la pregària dels qui creiem en l'amor de Déu, el Pare:

–*Pare nostre...*

Oració

–Déu, Pare de tots: hem aclamat avui el vostre Fill Jesucrist, el nostre germà, que fa la seva entrada a Jerusalem. Ell serà fidel a l'amor fins al final, fins a la mort. Així ens obrirà un camí de vida per sempre. Augmenteu, Pare, la nostra fe en aquest camí de Jesús, i doneu-nos força per seguir-lo. Us ho demanem per mitjà d'ell, Jesús, que viu per sempre amb vós, pels segles dels segles.

–R/. Amén.

Cant

–Maria també va fer camí amb el seu Fill, Jesús, passant per la creu, fins a compartir amb Ell la joia de la resurrecció, de la Pasqua. Cantem ara en honor d'ella.

–«Rosa d'abril» (MD 588)

(O bé, omesa aquesta monició, es pot cantar «Victòria», MD 542. Al final de tot també es pot fer una repicada de campanes, i fins i tot encendre una traca.)

CELEBRACIÓ DE LA RECONCILIACIÓ A LES PORTES DE PASQUA

MATEU TERRATS

Situació

Es tracta d'una celebració comunitària situada al final de la quaresma: la culminació sacramental del camí de conversió que hauria de significar l'exercitació quaresmal, iniciada comunitàriament el dimecres de cendra i alimentada amb la predicació ordinària dels diumenges i amb altres pràctiques extraordinàries (conferències, trobades de pregària, vetlles, recessos, etc.) durant aquest temps.

Situada a les portes de Pasqua, aquesta celebració hauria de tenir un relleu especial: la comunitat cristiana es disposa a submergir-se en el misteri de la Pasqua de Jesucrist, els fruits alliberadors de la qual es manifesten en aquesta celebració com a do de perdó i reconciliació. No es tracta, doncs, d'una simple preparació o d'un mitjà, sinó d'una veritable celebració de la salvació (perdó, reconciliació) que brota de la creu i la resurrecció de Crist.

La celebració proposada respon al model tercer del ritual, però pot adaptar-se al model segon (només caldrà introduir-hi una breu confessió personal en el moment en què els penitents s'acosten a rebre la imposició de mans).

Si s'utilitza com a tercer ritus, haurien de quedar ben clars, tal com diu el ritual, aquests aspectes:

- que els participants han de penedir-se sincerament dels seus pecats, i han d'estar disposats a esmenar-se;
- que, en la mesura possible, han d'estar disposats a reparar els danys causats;
- que cal el propòsit de declarar en una celebració individual, quan sigui possible, els pecats «mortals» que no s'han pogut confessar.

Aquesta celebració es pot concebre com el moment final del procés penitencial (el moment més festiu i expressiu del perdó, la comunió i la reconciliació), precedit durant la quaresma de la presa de consciència, a la llum de la paraula de Déu, de la condició personal

i concreta de pecadors i potser també d'una confessió individual detinguda (sense absolució) i de la maduració de la conversió amb l'acompliment de la penitència-satisfacció. En aquest cas, caldria fer-hi les adaptacions oportunes.

1. Entrada

Cant: «Pietat, oh Déu» (MD 552).

Salutació

—Que la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, que ens estima i ens allibera dels nostres pecats, sigui amb tots vosaltres.

—R/. Amén.

Monició

—Fa quaranta dies vàrem iniciar, animats per la Paraula de Déu, el camí de conversió quaresmal. Durant aquest camí hem pres consciència de la nostra realitat d'homes i dones pecadors, necessitats del perdó i la reconciliació que Déu ens dona en Jesucrist i que el seu Esperit fa actuals i presents en l'Església. Avui som aquí per a *confessar-nos pecadors* davant la comunitat, manifestar la nostra voluntat seriosa de conversió, i celebrar la reconciliació amb Déu i els germans que es fa visible en el signe eclesial del perdó i en el signe de la reconciliació fraternal.

Demanem a Déu que per aquesta celebració puguem unir-nos al misteri pasqual de Jesucrist, morint amb ell al pecat i participant de la novetat de vida de la seva resurrecció.

Oració

—Senyor, Déu i Pare nostre, que per la passió i la mort del vostre Fill ens heu donat el senyal més gran del vostre amor; feu que morint amb Ell al pecat participem de la novetat de vida de la seva resurrecció. Per Crist, Senyor nostre.

—R/. Amén.

2. Lectures

—*Lectura del llibre del profeta Ezequiel (36,24-28)*

—Així parla el Senyor: Us prendré d'entre les nacions, us aplegaré de tots els països i us faré entrar a la vostra terra. I aspergiré aigua

pura damunt vostre, i sereu purs; us purificaré de totes les vostres immundícies i de tots els vostres ídols. I us donaré un cor nou i posaré un esperit nou dins les vostres entranyes i arrancaré de la vostra carn el cor de pedra i us donaré un cor de carn. Posaré el meu esperit en les vostres entranyes i us faré caminar en els meus manaments i observar les meves lleis i practicar-les. Habitareu la terra que vaig donar als vostres pares, i sereu el meu poble i jo seré el vostre Déu.

Interleccional

Salm 129. Antífona «Des d'un abisme» (MD 406)

—Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (6,2b-13)

—Germans: Tinguem-ho present: l'home vell que hi ha en nosaltres va ser crucificat amb Crist, a fi que el pecat que dúiem dintre perdés la força, i així no estiguéssim ja al seu servei. De fet, el qui ha mort queda lliure del pecat. I nosaltres hem mort en Crist. Per això creiem que també viurem amb ell, sabent de cert que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més: en ell la mort no mana. Sí: ha mort per desfer el pecat d'una vegada, i viu realment per a Déu. Així també vosaltres penseu que esteu realment morts al pecat, però que, units al Crist, viviu per a Déu. Que no regni, doncs, el pecat en la vostra existència mortal, de manera que us deixeu endur de les vostres passions; no presteu la vostra activitat al pecat per fer triomfar la injustícia. Al contrari, com qui ha passat de la mort a la vida, oferiu-vos personalment a Déu, i poseu al seu servei tota la vostra activitat per al triomf de la justícia.

Interleccional

Salm 24. Antífona «Mostreu-me, oh Senyor, els vostres camins» (MD 402)

—Lectura de l'evangelí segons sant Joan (15,1-17)

—Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. Tota sarment que en mi no dona fruit, la talla, i la que en dona, l'esporga perquè doni més fruit. Vosaltres ja sou nets per la paraula que us he anunciat; quedeu-vos en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment no pot donar fruit si no es manté unida al cep, així tampoc no en donareu vosaltres si no resteu en mi. Jo sóc el cep, vosaltres les sarments. Qui resta en mi i jo en ell, dona molt de fruit; perquè sense mi no podeu fer res. Si un no resta en mi, és arrancat com la sarment i s'asseca; després s'apleguen les sarments, es tiren al foc i cremen. Si resteu en mi i les meves paraules resten en vosaltres, demanareu el que voldreu i ho tindreu. El meu Pare és glorificat en això: que doneu molt

de fruit i demostreu ésser deixebles meus. Jo us he estimat com el Pare m'ha estimat a mi; continueu en el meu amor. Si guardeu els manaments, continuareu en el meu amor, tal com jo he guardat els manaments del meu Pare i persevero en el seu amor. Us he dit aquestes coses per tal que la meva joia sigui en vosaltres i la vostra joia sigui completa. Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres, tal com jo us he estimat. No hi ha pas un amor més gran que aquest: donar la vida pels amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què vol fer el seu amo; us he dit amics, perquè us he fet saber totes les coses que he sentit del meu Pare. No m'heu pas escollit vosaltres a mi, sóc jo que us he escollit i us he fet el que sou perquè aneu i doneu fruit i el vostre fruit perduri; perquè el meu Pare us doni tot el que li demaneu en nom meu. Us mando això: que us estimeu els uns als altres.

3. Homilia

* A partir dels textos proposats, l'exhortació vol provocar una actitud receptiva de l'amor gratuït i perdonador de Déu.

* El més important és ajudar a prendre consciència, al final del temps de quaresma, que la veritable conversió és possible quan hom s'obre a l'acció transformadora de l'Esperit de Déu (Ezequiel), que ens fa participar de la novetat de vida de Jesucrist ressuscitat (Romans). La conversió, terme del camí penitencial, és comunió amb Jesucrist, cep veritable, font de vida: mantenint-nos units a ell, amb un amor semblant al seu, esdevenim homes nous, capaços de donar fruit.

* La celebració ha de ser una veritable celebració pasqual: ens introdueix en l'experiència de la realitat alliberadora que ens fa passar del pecat a la gràcia, de la mort a la vida, de la ruptura i l'aïllament a la reconciliació i a la comunió; de la foscor, la tristesa i la por, a la llum, l'alegria i la confiança.

4. Pregàries

Pregària lletànica

-Tot confessant allò que hi ha de foscor, de mal, de pecat, en la nostra vida, ens obrim a l'amor perdonador de Déu, demanant-li que s'apiadi de nosaltres.

-Perquè adorem els ídols del diner i del plaer; perquè donem culte al protagonisme, a l'individualisme, al confort, a la comoditat.

—R/. *Senyor, tingueu pietat.*

—Perquè manipulem el nom de Déu, perquè fem Déu responsable de les nostres malaurances, perquè no donem a Déu el que és de Déu.

—R/. *Senyor, tingueu pietat.*

—Perquè hem faltat al respecte que es mereixen l'esposa, l'espòs, els fills, els germans, els pares, els vells, els desvalguts, els malalts; perquè hem abusat de l'autoritat amb els qui depenen de nosaltres en el treball i en la família; perquè per enriquir-nos, o per obtenir més poder o comoditat, hem fet trampes, hem enganyat o hem abusat dels inferiors en cultura o posició social, dels petits, dels indefensos, dels pobres.

—R/. *Senyor, tingueu pietat.*

—Perquè no estíem prou el germà i l'hem perjudicat en la seva persona i en la seva dignitat; perquè l'hem maltractat, avorrit, malleït; perquè l'hem tingut per no res; perquè amb el nostre mal exemple hem escandalitzat els senzills i els petits.

—R/. *Senyor, tingueu pietat.*

—Perquè no hem estat nets de cor, de mirada, de pensament; perquè hem reduït l'altre a un simple objecte del nostre plaer; perquè hem cobejat els altres, les seves persones i les seves coses.

—R/. *Senyor, tingueu pietat.*

—Perquè no hem estat sincers, perquè hem encobert la veritat i l'hem falsejada; per la nostra crítica destructiva, per la nostra mala llengua; per les notícies falses sobre els altres; per la superficialitat amb què ens presentem i actuem; per la imatge falsa que donem de nosaltres mateixos.

—R/. *Senyor, tingueu pietat.*

—Perquè hem defraudat els germans, els qui confien en nosaltres, els qui ens han estat confiats; perquè, per mandra, passivitat o indiferència, no ens esforcem a millorar l'entorn en què vivim: la família, l'escola, l'ambient de treball, el barri o el poble, la parròquia; perquè no col·laborem amb les persones o institucions que treballen per un món millor.

—R/. *Senyor, tingueu pietat.*

—Perquè massa sovint separem el culte i la religió, de la vida de cada dia; perquè no estíem Déu en els germans; perquè dediquem poc temps a aprofundir la fe, a revisar-la i a pregar; perquè ens desanimem fàcilment i ens deixem endur per la fatalitat i la desesperança.

—R/. *Senyor, tingueu pietat.*

Parenostre

–Tal com Crist ens ha ensenyat, preguem junts el Pare, perquè, disposats a perdonar-nos els uns als altres, obtinguem d'Ell el seu perdó:

–Pare nostre...

Oració

–Allibereu-nos, Pare, de tots els mals i feu que, units per la penitència a la passió del vostre Fill, participem amb alegria de la seva resurrecció. Per Crist, Senyor nostre.

–R/. Amén.

5. Signe penitencial i absolució

–Déu és misericordiós: no nega el seu perdó als qui es penedeixen i tornen a Ell. Ell, que va enviar el seu Fill per reconciliar-nos i ens fa el do del seu Esperit per renovar la nostra vida, ha concedit a la seva Església el ministeri de la reconciliació. El perdó de l'Església i en l'Església, és el signe visible del perdó que Déu ens ofereix. Amb fe viva i humilitat sincera, acostem-nos a rebre'l.

(Aquí es fa la imposició de mans i es diu la fórmula breu d'absolució; o bé es fa la imposició de mans en silenci i després es diu l'absolució general completa. Durant aquest ritus pot haver-hi una música de fons apropiada.)

Acció de gràcies i gest de pau

–Units en l'alegria del perdó de Déu, lloem el Senyor, donem-li gràcies i donem-nos la pau.

Cant: «Cantarem al Senyor cants de joia» (MD 54)

6. Benedicció i comiat

–Que el Senyor encamini els nostres cors a estimar Déu i a sofrir amb constància amb Jesucrist.

–R/. Amén.

–Que puguem emprendre una vida nova i siguem en tot plaents a Déu.

–R/. Amén.

–Que ens beneeixi Déu totpoderós, Pare, Fill i Esperit Sant.

–R/. Amén.

–El Senyor ens ha perdonat els pecats. Manifestem, més que mai

en aquests dies que s'acosten, la sinceritat de la nostra conversió intensificant la nostra pregària personal i amb obres de solidaritat i ajuda fraterna.

Germans, aneu-vos-en en pau.

-Donem gràcies a Déu.

VIA CRUCIS

SALVADOR BARDULET

Advertiments

1. El divendres sant, pràcticament a totes les parròquies la comunitat és convocada a fer el Via Crucis. Al matí o al vespre, però sempre a una hora prudencialment distanciada de la celebració litúrgica central del dia.

2. Si hi ha un dia a l'any especialment adequat per fer aquesta pregària tradicional, és el divendres sant. El Via Crucis, a més, conté una colla de gestos ben significatius que en fan una pregària força completa: rememorar la narració de la passió, escoltar i reflexionar, fer silenci, cantar, fer camí, contemplar la imatge del Crucificat.

3. La pregària del Via Crucis ha d'aconseguir: acostar-se als sofriments de Jesús (que no van pas ser de per riure) i identificar-se amb els sentiments de Crist Jesús (en la passió i en la seva vida). Quedar-se, només, en un plànyer Jesús sense arribar a fer un mínim de revisió de la pròpia vida il·luminant-la amb la vida, passió i mort de Jesús, fóra no anar més enllà de l'acabat de dir, acabat d'oferir.

4. La pregària del Via Crucis sol ser objecte de molta creativitat, traient i afegint estacions. Quan es fa en d'altres ocasions és força comú d'acabar amb l'estació de la resurrecció. Aquí s'ofereixen les catorze estacions acostumades sense afegir-n'hi cap. Es respecta l'expectativa en què viu la comunitat, a tocar ja de la celebració de la vetlla pasqual.

5. Pel que fa al cant, a les parròquies predominantment rurals, la gent se sap de nord la tornada («Per vostra passió sagrada...») i les estrofes amb llurs tres melodies, musicat tot per Lluís Millet (vegeu «Cançoners parroquials», Seminari de Vic, 1956, pàgs. 22-24). Si s'opta per un altre tipus de cant, en aquest Via Crucis, se n'indica un de possible després de cada estació. Són trets del cantoral de «Missa Dominical».

Introducció

Benvinguts tots els qui us heu sentit cridats a fer aquesta estona de reflexió i de pregària contemplant Jesús en el seu camí de la creu.

Nosaltres també caminarem. Caminant, recordarem el camí de Jesús cap al calvari i alhora ens sentirem caminants i pelegrins. Durant aquesta estona escoltarem, reflexionarem en els moments de silenci, pregarem i cantarem amb la boca i amb el cor.

Durant aquesta estona, farem memòria un cop més de la narració de la passió i mort de Jesús. Ens acostarem als sofriments físics i morals de Jesús. Van ser molts. Pel que sembla, Jesús els preveia de temps. No és estrany que l'últim sopar amb els deixebles tingués regust de comiat i de testament, així com també de traïcions i de conxorxes. No és estrany que, a Guetsemaní, Jesús tingués por i pànic davant de tot allò que se li acostava.

Aquesta estona ens ha de servir per a identificar-nos amb els sentiments de Crist Jesús. No solament els que tingué en la passió sinó també els que manifestà amb fets i paraules durant tota la seva vida. Entre d'altres: que tota persona pugui viure amb dignitat, amb llibertat, amb estimació, amb bona convivència, reconciliada amb ella mateixa, amb Déu i amb els altres; que tota persona pugui viure amb esperança confiant en Déu el nostre Pare. Jesús visqué, morí i resuscità perquè nosaltres avui puguem viure tenint els seus mateixos sentiments.

Cant: «El camí que féu Jesús...» (MD 553)

Primera estació: Jesús és sentenciat a mort

Després d'acusacions contradictòries, de corredisses nocturnes, de judicis sumaris, de tortures humiliants, de rentaments de mans i d'evasions de responsabilitats, s'arriba a la incomprendible i màxima sentència: aniràs a la creu. La justícia, allò que els humans entenem per justícia, ha estat impossible. Jesús ha perdut. És l'hora, tant per a Jesús com per a aquells que se n'havien fiat del tot, de confiar només en la força de l'Esperit de Déu.

Nosaltres palpem avui que Jesús, tot i que va perdre, tenia tota la raó del món perquè tenia la raó de Déu. Nosaltres palpem avui que perdre no vol pas dir sempre no tenir la raó. Nosaltres, creients en Jesús, som convidats i empesos a buscar incansablement la veritat i a no deixar-nos abatre per fets que ens mostren

que la justícia és impossible. L'Esperit de Déu ens fa mirar sempre més enllà.

Cant: «Vós sou, Senyor...» (MD 62-1)

Segona estació: Jesús porta la creu

La sentència ha estat pronunciada per qui pertoca. És donada per bona. Només un és dolent: Jesús de Natzaret. Pot començar l'espectacle. Pot començar el camí de la creu. Tot el que es faci per a humiliar el sentenciat és donat per bo. ¿Qui gosarà dir que és innocent?

Nosaltres, avui, n'estem ben convençuts: condemnat Jesús, es condemna l'innocent. Déu, Pare de Jesús i Pare nostre, ens n'ha donat fe. Condemnar l'innocent és possible. En Jesús, abans de Jesús, després de Jesús. Per interessos mesquins, per irresponsabilitat, per evasió. Nosaltres som totalment incapaços de separar el blat de les males herbes. És una feina que només pot fer-la Déu, el nostre Pare. Nosaltres som totalment incapaços de conèixer què hi ha a l'interior d'una persona. Només Déu ho coneix i podrà fer-ne el judici definitiu.

Cant: «Senyor, no ens deixis...» (MD 551-1)

Tercera estació: Jesús cau per primera vegada

En el camí que Jesús fa cap al Calvari pot passar tot: caure una, tres o deu vegades. Tot és possible. Els qui han volgut estudiar minuciosament tot el que es va fer amb Jesús des de la seva detenció fins a la sentència, arriben a la conclusió que, en el camí de la creu, Jesús havia d'estar físicament esgotat i acabat. Però s'hi afegia un dolor moral: tot aquest camí l'ha de fer sol. I Ell no estava fet a caminar en solitari. Ja a l'hort de les oliveres Jesús espera més d'allò que els seus amics estan disposats a donar-li.

Sentir-se cridat a la fe en Jesucrist és sentir-se cridat a compartir. Compartir el que som, el que tenim, el que sabem. Creure en Jesucrist és dir sí a l'amistat, a la comunicació, a la reconciliació, a la comprensió, a l'acceptació de l'altre tal com és. Som diferents i és com a diferents que hem de saber fer junts el nostre camí.

Cant: «Amistat, uneix-nos...» (MD 59-1)

Quarta estació: Jesús troba la seva mare

D'un arbre caigut, tothom en fa llenya. Per part dels qui contemplen l'espectacle, Maria no és res més que la mare d'un condemnat a mort. Si el fill és culpable, també n'és la mare. Si el culpable és digne de menyspreu, tampoc la mare no en surt gaire galdosa. Mare i fill, més enllà de les enraonies de la gent, s'ajuden a creure i a esperar que Déu dóna la raó als nets de cor, als pacificadors i als perseguits per causa de la justícia.

Maria ocupa el seu lloc en aquest camí de la creu. Com a mare, com a creient, com a dona forta, com a model d'esperança. Nosaltres, seguidors de Jesucrist, tenim en Maria un punt de referència per a creure millor, per estimar millor, per esperar millor.

Cant: «Noia del poble, Maria...» (MD 593-1)

Cinquena estació: El Cirineu ajuda Jesús a portar la Creu

L'espectacle podia acabar abans d'hora. La sentència de morir en la creu era en perill de no complir-se. Jesús havia d'arribar viu a la muntanya de la calavera. Aquesta situació compromesa fa entrar en escena un tal Simó de Cirene, aquest treballador del camp, acostumat a barallar-se, de sol a sol, amb les pedres i la terra. Ell ajuda Jesús a alleugerir el tros de camí que encara li queda.

De Jesús hem après que allò que ens donarà més goig i satisfacció és alleugerir el pes que enfarfega el camí de la vida. Doneu-los de menjar, feu que els cecs hi puguin veure, traieu barreres perquè puguin passar els qui han de caminar amb dues rodes, trenqueu cadenes, no condemneu, allibereu, ajudeu a viure, feu costat a qui passa una mala estona.

Cant: «Jesucrist ens ha estimat...» (MD 363-1)

Sisena estació: La Verònica eixuga la cara de Jesús

El poble cristià ha volgut posar un gest delicat i tendre en aquest aspre camí de la creu. Un rostre amarant de suor, envescat de pols i sang, angunieja i reclama l'ajuda d'una mà amiga. El gest espontani i improvisat de la Verònica és d'agrair.

Contemplant la vida de Jesús ens sentim empesos a sembrar la nostra vida de gestos desinteressats, de detalls espontanis que poden

omplir de satisfacció les persones que ens envolten. El tarannà de la nostra societat, eminentment comercial, ens porta a unes relacions molt programades i fredes: faig si em fan, obsequio si m'obsequien. Jesús ens empeny a trencar aquests motlles. L'amor no té normes ni fronteres. Avancem-nos mútuament a estimar-nos i a honorar-nos, sense esperar recompensa. Només pel goig d'estimar.

Cant: «Unint les mans, germans...» (MD 74-1)

Setena estació: Jesús cau per segona vegada

Tot ens fa pensar que Jesús també volia arribar fins al final. La por ja la tingué abans. Ara no és l'hora de la por. Ara és l'hora de treure esforços de flaqueza i ser conseqüent amb la seva fidelitat al Pare. No era aquesta l'única ocasió en la qual Jesús posava a prova la seva fidelitat. Les temptacions al desert, el plor damunt Jerusalem en adonar-se que no s'accepta el seu missatge, la duresa de cor i la fe ambigua i poc decidida dels seus seguidors.

Nosaltres també participem d'aquesta duresa de cor i patim les ambigüitats de la nostra decisió. Ens costa molt de mantenir-nos drets, som fàcils a convèncer-nos que el camí del seguiment de Jesús és impossible. La fidelitat una i altra vegada renovada per Jesús i portada fins al final ha de moure'ns a mantenir-nos constants en la nostra decisió.

Cant: «Au, pren alè...» (MD 98-1)

Vuitena estació: Jesús consola les dones de Jerusalem

L'estol més o menys nombrós d'amics de Jesús bé devien seguir de prop els esdeveniments d'aquest camí de la creu. I havien de viure i patir amb intensitat la injustícia que s'estava cometent. Alguns, amb rebel·lia interior, altres, amb desengany desesperat de qui perd l'última oportunitat, altres, com aquestes dones, expressant amb plors una barreja de compassió, de ràbia i de denúncia. Jesús, com aprofitant una última possibilitat, les invita a acollir el seu missatge urgent de conversió.

Jesús no ha jugat a fer-se un home com nosaltres. No ho ha fet veure. Ha compartit de veritat la nostra vida i les limitacions que comporta, llevat del pecat. Ha sentit en la pròpia carn les conseqüències del pecat dels altres: de l'odi, de l'enveja, de l'egoisme exacerbat,

de la irresponsabilitat, de la utilització de les persones, del menyspreu de l'altre... Encara som a temps a refer les relacions entre nosaltres, entre totes les persones. Encara som a temps a tallar totes aquestes fonts de divisió i de destrucció.

Cant: «Pietat, oh Déu...» (MD 552-1 i 2)

Novena estació: Jesús cau per tercera vegada

Jesús, a Guetsemaní, desvetlla fins a tres cops els seus deixebles, cercant-hi ajuda i comunió en la pregària. Jesús reitera fins a tres cops a Pere la pregunta demanant-li la seva estimació. En moltes de les paràboles del Regne, Jesús fa l'elogi de la constància, de la paciència, del no mirar enrera; parla de la llavor minúscula que després es fa un arbre, de la planta que, imperceptiblement, va creixent nit i dia.

Desdir-se, defallir, cansar-se, tenir por, plegar veles..., heus ací una colla d'actituds que no s'adiuen amb els sentiments que tingué Crist Jesús. Nosaltres, creients en Jesucrist, hem optat per tenir, ni que sigui de lluny, els seus sentiments. Malgrat que l'amenaça del fracàs i de la inutilitat plani en el nostre horitzó. Mirant l'itinerari de Jesús, ens adonarem que aquesta amenaça és un engany.

Cant: «Les mans obertes...» (MD 99-2)

Desena estació: despullen Jesús i li donen a beure fel i vinagre

Tot es va complint fil per randa. Els botxins fan el que tenen per costum. Aquest cop són tres els malfactors. A vegades han estat menys, a vegades, més. Tant li fa. Els han de despullar i els despullen, els han de fer beure una potinga que no saben ben bé què és ni per a què serveix, i els la fan beure. Dels sentenciats, no en saben pas el nom. De què els serviria, saber-ho? Són tres malfactors i tampis. Nosaltres, però, sabem que un dels tres és Jesús el Natzarè, fill de Maria, conegut també com el fill del fuster. Ell no és un malfactor.

De Jesús hem après que si el gra de blat cau a terra i no mor, resta infecund; en canvi, si mor, dóna fruit abundós. Prou és ben cert que es tracta d'una perspectiva i d'una aventura molt arriscada. De la fecunditat de la vida i de la mort de Jesús nosaltres en vivim. I el

fracàs fecund de molts d'altres que han seguit els passos de Jesús ens dóna fe que aquest camí val.

Cant: «Vós sou, Senyor, ma fortalesa...» (MD 17-1 i 2)

Onzena estació: Jesús és clavat a la creu

És bonica la imatge del crucificat. Presideix el nostre altar, la tenim al capçal del llit. La trobem com a senyal de terme i en encreuaments de camins. Els artistes s'hi han lluit. L'han esculpida en or i plata, en pedra i en fusta. L'han dibuixada de mil maneres diferents. Tot això està molt bé. Però avui hem d'acostar-nos als sofriments de Jesús. Va ser clavat a la creu, així, tal com sona. En un dia com avui, divendres, a primera hora de la tarda.

El mal físic i el mal moral són presents en la nostra vida. Cada generació humana es demana el perquè del mal i cap generació humana no hi ha trobat resposta convincent. Ni tan sols Jesús ens dóna resposta al perquè del mal. Sí que ens diu Jesús, amb la paraula i amb els fets, com hem de comportar-nos davant del sofriment: no buscar-lo, lluitar-hi, alleugerir-lo; i quan, malgrat tot, el sofriment es fa present en la nostra vida, saber-lo acceptar i assumir com Jesús.

Cant: «Les meves mans...» (MD 418)

Dotzena estació: Jesús mor a la creu

I Jesús, reclinant el cap, lliurà l'esperit. Maria i les dones amigues que li feien costat, Joan, i potser d'altres que no sabem devien mirar-se mútuament i plorosa, xiuxiuejant i dient amb veu baixa i amb respecte les expressions de costum en aquestes circumstàncies: ha expirat, ja està, ha mort, se li ha acabat el patir...

Nosaltres contemplem avui la mort de Jesús, perduts en la immensitat i la foscor d'un misteri inefable que ens fa exclamar amb perplexitat: realment Jesús s'ha fet igual a nosaltres fins i tot en la mort, la més gran limitació humana. Però, a més, aquesta mort de Jesús se'ns torna lluminosa i definitivament esperançadora: ni la mort no ens ha de fer por. Com diu sant Pau: on és, oh mort, la teva victòria?

Mercès a aquesta mort de Jesús, Déu se'ns ha fet més proper. Podem dir-li Pare i adreçar-nos-hi plens de confiança:

Cant: «Pare nostre...»

Tretzena estació: Jesús és davallat de la creu

La tradició cristiana ha presentat Maria al peu de la creu, tenint a la falda el cos sense vida de Jesús. Maria torna a ser aquí protagonista. Ja li ha vagat, a Maria, d'aprendre i de complir la seva tasca de mare de Jesús! Ella ha sabut bé quan la seva presència era necessària i quan era millor la seva absència.

Nosaltres, conscients de les nostres limitacions i de les nostres qualitats, sabent la tasca que avui fem en la societat i en la nostra comunitat cristiana, cal que amb sentit realista i responsable hi dediquem totes les nostres energies, convençuts que és aquí des d'on hem d'avançar en el compliment de la nostra missió intransferible.

Cant: «El poble de Déu que fa via...» (MD 502)

Catorzena estació: Jesús és posat en el sepulcre

Sota el poder de Ponç Pilat fou crucificat, mort i sepultat. Aquesta és la nostra fe. Josep d'Arimatea i Nicodem, deixebles de Jesús, fan costat a la mare de Jesús i a les altres Maries. Ells s'encarreguen de reclamar davant Pilat el cos de Jesús. L'embolcallen amb un llençol nou, el dipositen en un sepulcre que era per estrenar. Temps enrera, a Nicodem li costava d'entendre que, per al seguiment de Jesús, calia néixer de nou. Tancat el sepulcre, la mare, els amics i les amigues de Jesús van asseure-s'hi davant i van fer silenci.

Tenir els mateixos sentiments de Crist Jesús és també saber dedicar unes estones de la nostra vida al silenci, a la contemplació, a la pregària. Entre els costums de Jesús, s'hi comptaven les anades a la muntanya i a l'hort de les oliveres per a pregar. Els nostres moments de silenci i de contemplació ens faran més madurs en la fe, més esperançats, més servidors; ens faran sentir més fills de Déu Pare i més germans uns dels altres.

Cant: «Crec en un Déu...» (Cançoner parroquial, pàg. 9)

PREGÀRIA FAMILIAR

JOAN SANMARTÍ

DIUMENGE DE RAMS

(Es pot fer la pregària davant una imatge de Jesús adornada amb una branca d'olivera, de llorer o de palma.)

—En el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.

—R/. Amén

Monició

—El camí d'aquests dies de Setmana santa s'inicia amb l'entrada triomfal de Jesús a la ciutat de Jerusalem. Un triomf que canta el poble senzill (i els nens més que ningú). Canta que és el Messies, però un messies que ve a portar la salvació morint i ressuscitant per nosaltres. Per això entra amb senzillesa, perquè no ve a dominar, sinó a servir.

Lectura

—Per a entendre i viure a fons aquest misteri, els cristians s'hi preparen amb les setmanes de Quaresma. Escoltem com ho varen viure els testimonis d'aquella entrada a la ciutat, com qui obre la porta gran del misteri pasqual

—*Lectura de l'evangelí segons sant Marc (11,1-10)*

Quan s'acostaven a Jerusalem, vora Bet-Fagué i Bet-Hània, cap a la muntanya de les Oliveres, Jesús envià dos dels seus deixebles amb aquest encàrrec: «Aneu al poble d'aquí al davant, i així que hi entreu trobareu un pollí fermat, que ningú no ha muntat encara. Deslligueu-lo i porteu-lo. Si algú us deia: Per què feu això?, digueu-li: El Senyor l'ha de menester, i de seguida el tornarà aquí».

Els se n'anaren i trobaren un pollí fermat fora, al portal d'una casa, i el deslligaren. Alguns dels qui eren allà els deien: «Què feu, que deslligueu el pollí?». Ells respongueren tal com Jesús els havia dit, i els deixaren fer. Porten a Jesús el pollí, el guarneixen amb els seus mantells i ell hi puja. Molts estenien els mantells pel camí, i d'altres, ramatge que collien dels camps, i els que el precedien o el

seguien cridaven: «Hosanna. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Beneït el regne del nostre pare David, que està a punt d'arribar. Hosanna a dalt del cel».

(Es pot fer un moment de silenci per «mirar» el que ens han llegit: com és la glòria de Jesús. També es pot parlar sobre què ens impacta d'aquesta escena de l'evangeli.)

Pregàries

—Ara conversem amb Jesús en forma de pregària: diguem-li tots: *Victòria, tu regnaràs, oh creu tu ens salvaràs.*

—Perquè agraïm a Déu que ens hagi donat fe en Jesús i l'alegria d'ésser cristians.

—*Victòria, tu regnaràs, oh creu, tu ens salvaràs.*

—Perquè la nostra celebració del diumenge de rams aferimi la nostra fe i ens animi a donar-ne testimoni.

—*Victòria, tu regnaràs, oh creu, tu ens salvaràs.*

—Perquè aquestes branques i aquests rams ens recordin la nostra adhesió a Crist, com la tenien els qui aclamaren Jesús a Jerusalem.

—*Victòria, tu regnaràs, oh creu, tu ens salvaràs.*

—Perquè en la nostra vida en el treball, a casa, en la política, al barri... es noti que seguim Jesús.

—*Victòria, tu regnaràs, oh creu, tu ens salvaràs.*

—Perquè la joia dels nens en aquest dia ens augmenti el desig de ser com Jesús.

—*Victòria, tu regnaràs, oh creu, tu ens salvaràs.*

Parenostre

—Ara ens podem tornar a sentir aplegats rera Jesús compartint la mateixa pregària:

Pare nostre...

Oració

—Déu i Pare nostre: avui hem acompanyat el vostre Fill Jesucrist en la seva entrada triomfal a Jerusalem. Ell serà fidel a l'amor fins al final, fins a la mort. Augmenteu el nostre desig d'imitar Jesús i doneu-nos força per a seguir-lo. Us ho demanem units a Ell, que viu i regna amb Vós en la unitat de l'Esperit Sant, pels segles dels segles.

—R/. Amén.

Cant (MD 6)

1. Glòria a Vós, oh Crist, Senyor, que ens heu donat la vida. Que la Paraula vostra resti sempre en el nostre cor.

2. Tots hem viscut amb joia les vostres meravelles. Feu que la nostra història trobi en Vós l'acabament.

DIJOUS SANT

(És preferible fer aquesta celebració al capvespre. Es pot posar sobre la taula un mica de pa i un got de vi i la Bíblia).

Monició

—Amb el dijous sant s'inicia la celebració de la Pasqua del Senyor o triduum sant: el camí del Senyor, que es lliurà a la mort per nosaltres, fou sepultat i ressuscità gloriós. Avui celebrem la institució de l'eucaristia, que és el sagrament que recorda i fa reviure la Pasqua del Senyor.

Lectura

—Per a ajudar-nos a recordar i entendre el misteri de Jesús, rellegirem la carta de sant Pau que ens presenta la tradició de l'Església sobre la institució de l'eucaristia:

—Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (11,23-26).

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres, ve del Senyor. Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser lliurat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial». Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova Aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial». Així, doncs, cada vegada que mengueu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

Evangelí

—Què signifiquen aquest gest i aquestes paraules de Jesús? Ho sabrem escoltant què va fer Jesús en el seu darrer sopar.

—Lectura de l'evangelí segons sant Joan (13,1-15)

Eren ja les vigílies de la festa de Pasqua. Jesús sabia que havia arribat la seva hora, la de passar d'aquest món al Pare. Ell, que sempre havia estimat els seus en el món, ara els demostrà fins a quin punt els estimava.

Durant el sopar, quan el diable ja havia posat al cor de Judes, fill de Simó Iscariot, la resolució de traïr-lo, Jesús, conscient que el Pare li havia deixat a les mans totes les coses, conscient que venia de Déu

i a Déu tornava, s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després tirà aigua en un gibrell i es posà a rentar els peus als deixebles, i a eixugar-los-els amb la tovallola que duia a la cintura.

Quan anava a rentar Simó Pere, aquest li diu: «Senyor, Vós voleu rentar-me els peus a mi?». Jesús li respon: «Ara no entens això que faig; ho entendràs després». Pere li diu: «Mai de la vida! Vós no em rentareu els peus». Jesús li contestà: «Si no et rento, tu no ets dels meus». Li diu Simó Pere: «Si és així, Senyor, no em renteu només els peus; renteu-me també les mans i el cap». Jesús li respon: «Qui s'ha banyat només necessita rentar-se els peus; ja està net tot ell. I vosaltres ja esteu nets, encara que no tots». Jesús sabia qui l'havia de trair; per això deia que no tots estaven nets.

Després de rentar-los els peus, quan s'hagué posat el mantell i assegut a taula, els digué: «Enteneu això que us acabo de fer? Vosaltres em dieu «Mestre » i «Senyor», i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us ho heu de fer els uns als altres. Us he donat exemple perquè vosaltres ho feu tal com jo us ho he fet».

(Es pot deixar un moment de silenci per a tornar a recordar el que s'ha escoltat o comentar-ho entre tots.)

Pregàries

—Ambientats per aquestes lectures santes, demanem al Pare del cel que tots els homes compartim l'amor, la unitat i la pau, que se signifiquen i es realitzen en aquest gest de Jesús. Diguem, com a resposta i pregària: *Escolteu-nos, Pare.*

—Perquè tots els homes, els d'aquí i els d'arreu del món, visquem segons l'amor que Déu ens ha manifestat a través de Jesucrist. *Preguem.*

—*Escolteu-nos, Pare.*

—Perquè tots aquells que en l'Església (i en la nostra parròquia) exerceixen un càrrec, el visquin com un servei a Déu i als germans. *Preguem.*

—*Escolteu-nos, Pare.*

—Perquè els nostres governants plantegin les lleis com un servei que faciliti la convivència justa i les bones relacions humanes, especialment envers els més necessitats. *Preguem.*

—*Escolteu-nos, Pare.*

—Perquè tots els cristians valorem la celebració de l'eucaristia com una comunió real amb aquell amor que Jesús ens encomanà. *Preguem.*

-Escolteu-nos, Pare.

Parenostre

-Expressem amb l'oració del Senyor la voluntat ferma de viure com a fills de Déu i com a germans units en l'amor i demanem que no ens manqui mai el pa de l'eucaristia.

-Pare nostre...

Oració

-Pare, avui celebrem aquella Cena sagrada en la qual el vostre Fill, abans d'entregar-se a la mort, confià a la seva Església el sacrifici nou del seu Cos i de la seva Sang. Feu que obtinguem d'aquesta celebració la plenitud de l'amor i de la vida. Us ho demanem units a Crist, que viu i regna pels segles dels segles.

-R/. Amén.

Cants

*Senyor que comparteixes el teu pa i el vi amb els qui tu coneixes i tens com amics, nosaltres estimem aquest gest teu i el teu do: En tu trobem la Vida, Jesucrist, Senyor! (MD 351)

**Jesucrist ens ha estimat com ningú mai no ha estimat. Pels camins d'aquesta nit ens va guiant com un estel. Quan partim el pa sagrat, ens fa do del seu amor: És el pa de l'amistat, el pa de Déu.

Cos sagrat! Menja i seràs fort.
Calze sant! Beu la meva sang,
que jo sóc la Vida i jo sóc l'Amor.
Oh Senyor, reuneix els homes en l'amor! (MD 363)

DIVENDRES SANT

(Es pot fer l'estona de pregària davant una creu, tal volta amb un ciri o una espelma encesos al davant.)

Monició

-Avui, divendres sant, és un dia de recolliment per als cristians, que recordem que el Fill de Déu ha mort pels nostres pecats. És un dia d'esperança serena i confiada, perquè sabem que la mort de Crist ha vençut la nostra mort.

Per això ens reunim, com a creients, sentint-nos units a les altres comunitats cristianes, especialment a la de la nostra parròquia, per

a escoltar la paraula de Déu sobre la passió de Jesús i adorar la seva creu.

Lectures

—Avui és tradició llegir les pàgines de l'evangeli que ens fan reviure la passió i la mort de Jesús. És una lectura un pèl més llarga del normal, però s'ho val, ja que aquesta contemplació és el centre de la diada. Llegim el testimoni de l'apòstol sant Joan, que subratlla que Jesús és el qui venç i triomfa des de la creu.

—*Passió de Nostre Senyor Jesucrist segons sant Joan (19,12-34).*

En aquell temps, Pilat intentava deixar lliure Jesús. Però els jueus cridaren: «Si deixeu lliure aquest home, és que no aneu a favor del Cèsar, perquè tothom qui vol fer-se rei va en contra del Cèsar». Quan Pilat sentí aquestes paraules, féu sortir Jesús a fora, l'assegué en una estrada al lloc conegut amb el nom d'«Empedrat», en hebreu «Gabata». Era el divendres, vigília de la Pasqua, cap al migdia. Llavors diu als jueus: «Aquí teniu el vostre rei». Ells cridaren: «Fora, fora, crucifiqueu-lo». Pilat els diu: «Jo haig de crucificar el vostre rei?». Els grans sacerdots respongueren: «No tenim cap rei fora del Cèsar». Llavors Pilat els l'entregà per a crucificar-lo.

Prengueren Jesús, i sortí, portant-se ell mateix la creu, cap a l'indret conegut amb el nom de «lloc de la Calavera», en hebreu «Gòlgota». Allà el crucificaren. Juntament amb ell en crucificaren dos més, posats a banda i banda amb Jesús al mig. Pilat féu escriure un rètol i el féu posar a la creu. Duia escrit: «Jesús, el Natzaré, el rei dels jueus». Molts dels jueus el llegiren, perquè l'indret on havia estat crucificat Jesús queia vora mateix de la ciutat, i el rètol era escrit en hebreu, en llatí i en grec. Els grans sacerdots digueren a Pilat: «No hi poseu: «El rei dels jueus», sinó: «Aquest deia que era el rei dels jueus». Pilat contestà: «Això que he escrit, ja està escrit».

Els soldats, quan hagueren crucificat Jesús, recolliren el seu mantell i en feren quatre parts, una per a cada soldat. Quedava la túnica, que era sense costura, teixida d'una peça de dalt a baix. I es digueren entre ells: «No l'esquincem; sortegem-la a veure a qui toca». S'havia de complir allò que diu l'Escriptura: «Es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meva roba». I els soldats ho feren així.

Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, la dona de Cleofàs, i Maria Magdalena. Jesús veié la seva mare i, al costat d'ella, el deixeble que ell estimava, i digué a la mare: «Mare, aquí tens el teu fill». Després digué al deixeble: «Aquí tens la teva mare». I d'aleshores ençà el deixeble l'acollí a casa seva.

Després d'això Jesús, conscient que ja s'havia realitzat tot el que

calia, perquè s'acabés de complir el que anunciava l'Escriptura digué: «Tinc set». Hi havia allà un gerro ple de vinagre. Llavors cobriren hisop amb una esponja xopa de vinagre i la hi acostaren als llavis. Jesús, després de prendre el vinagre digué: «Tot s'ha complert». Llavors inclinà el cap i expirà.

Era divendres, i els jueus no volien que els cossos quedessin a les creus durant el repòs del dissabte, tant més que aquell dissabte era una diada solemníssima. Per això demanaren a Pilat que trenquessin les cames dels crucificats i traguessin els cossos. Els soldats hi anaren i trencaren les cames del primer, i després de l'altre que havia estat crucificat amb Jesús. Però quan arribaren a Jesús i s'adonaren que ja era mort, no li trencaren les cames, sinó que un dels soldats li donà una llançada al costat i a l'instant en sortí sang i aigua.

(Es fan uns instants de silenci per meditar que Jesús sofri la passió per amor a nosaltres).

Pregàries

—Després de fer nostra la passió i la mort de Jesús, per la qual vingué la vida al món, preguem Déu Pare, i diguem-li: *Per la mort de Jesús, escolteu-nos, Pare.*

—Aplegueu en la unitat la vostra Església.

—*Per la mort de Jesús, escolteu-nos, Pare.*

—Protegiu el papa Joan Pau i santifiqueu amb el vostre Esperit Sant els bisbes, els preveres, els diaques i tot el vostre poble sant.

—*Per la mort de Jesús, escolteu-nos, Pare.*

—Uniu tots els cristians, conduïu els jueus a la plenitud de la redempció i il·lumineu els qui no creuen en Crist.

—*Per la mort de Jesús, escolteu-nos, Pare.*

—Per mitjà de les coses creades, reveleu el vostre amor als qui us neguen, dirigiu el pensament i el cor dels governants de tots els pobles i consoleu els atribolats.

—*Per la mort de Jesús, escolteu-nos, Pare.*

Parenostre

—Les nostres pregàries acaben com sempre amb el parenostre: la pregària cristiana per excel·lència; aquella que ens ensenyà Jesús:

—*Pare nostre...*

Oració

—Mireu, Senyor, aquesta família vostra, per la qual nostre Senyor Jesucrist no va vacil·lar a lliurar-se a mans de malfactors i a patir el suplici de la creu. Ell que amb Vós viu i regna pels segles dels segles.

—R/. Amén.

Cant (MD 542).

Victòria! Tu regnaràs. Oh creu! Tu ens salvaràs.

Tu brilles sobre els homes, que busquen la veritat. Oh creu, font d'on rebrolla l'amor i la llibertat.

RESURRECCIÓ

(Es pot ambientar la pregària davant un llum o un ciri encesos, amb algunes flors.)

—En el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.

—R/. Amén.

Monició

—Avui és com la Festa Major dels cristians. La llum joiosa de Crist ressuscitat transforma el que hi ha de tenebra en el nostre món i en les nostres vides. D'aquí que l'esperança ens ompli d'alegria i que vulguem viure-la i manifestar-la. Escoltem ara com els testimonis de la resurrecció ens expliquen les seves vivències.

Lectura

—*Lectura de l'evangelí segons sant Marc (16,1-8).*

Acabat el repòs del dissabte, Maria Magdalena, Maria, la mare de Jaume, i Salomé compraren espècies aromàtiques, per anar a ungir el cos de Jesús.

El diumenge, molt de matí, arribaren al sepulcre a la sortida del sol. Entre elles es preguntaven: «Qui ens farà rodolar la pedra que tanca l'entrada del sepulcre?». Llavors alçaren els ulls i s'adonaren que la pedra ja havia estat apartada. Era una pedra realment molt grossa.

Entraren al sepulcre, veieren, assegut a la dreta, un jove vestit de blanc, i s'esglaiaren. Ell els diu: «No tingueu por. Busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat. Ha ressuscitat, no hi és, aquí. Mireu el lloc on l'havien posat. I ara aneu a dir als deixebles i a Pere que anirà davant vostre a Galilea; allà el veureu, tal com ell us ho havia dit».

Elles sortiren del sepulcre i fugiren. Tremolaven d'esglai i, de por que tenien, no s'atreviren a dir res a ningú.

(Es poden deixar uns moments de silenci per alegrar-se de la victòria de Jesús sobre la mort. Es pot comentar què representa per als cristians.)

Pregàries

—Com a fills de Déu per la fe i el baptisme, preguem amb confiança Aquell que vencé el pecat i la mort i ens dona la llum de la vida. A cada pregària diguem: *Crist ressuscitat, escolteu la nostra oració.*

—Preguem per l'Església, per la nostra parròquia, per tots els batejats, que siguem signe de vida i d'esperança enmig dels pobles. Preguem.

—*Crist ressuscitat, escolteu la nostra oració.*

—Pels nous batejats, que confirmen el seu nou naixement amb la fe i el testimoniatge d'una vida plena de Jesucrist. Preguem.

Crist ressuscitat, escolteu la nostra oració.

Perquè aquesta Bona Nova sigui anunciada a tots els homes. Preguem.

—*Crist ressuscitat, escolteu la nostra oració.*

—Per la pau, la justícia i la solidaritat entre tots els homes i tots els pobles, fruit de la Pasqua del Senyor. Preguem.

Crist ressuscitat, escolteu la nostra oració.

Parenostre

—Des del moment del nostre baptisme, que és la nostra forma d'incorporar-nos a la victòria i a la vida nova de Jesús, podem viure com a fills de Déu i dir-li la pregària que Jesús ens ensenyà:

—*Pare nostre...*

Oració

—Senyor Jesucrist, que amb la vostra resurrecció renovàreu l'univers i l'home, infoneu el vostre Esperit d'amor en nosaltres, per tal que, estimant com Vós ens estimàreu, siguem testimonis de la vida nova que féreu néixer pel baptisme en els nostres cors.

—R/. Amén.

Cant (MD 566)

Al-leluia, al-leluia! Ple de vida, Crist ens ha salvat. Ell ens porta l'esperança. Alegrem-nos tots: Al-leluia!

Crist és el nostre Anyell Pasqual; l'Anyell que ha estat immolat. Ell ha vençut el dol de la mort i ha guanyat la llibertat.

EL CAVALLER DE LA LLUM

JOAQUIM PLA

El conte

Quan ens vam desvetllar, el cavaller de la llum ja no hi era. O potser només havia estat un somni, el primer somni de la nit. Els nostres ulls fitaven el cel, cercant signes del seu pas, imaginant traces de la seva ruta a l'altra banda dels estels. Però només ens contemplava la nit suau i serena. I aquell airet que ens besava el front... ¿No seria pas la darrera resta de la seva presència? El nostre cor restava amarat de pau i de bellesa interior.

Un company s'alçà i digué: «Només ha estat un somni». I començà l'acció d'encendre una cigarreta. Un altre company li aturà el gest, banal i mecànic, tot agafant-lo pel braç. «Un somni? Quin somni? Jo també n'he tingut un de molt estrany!». «I jo també!». «I jo!».

Un segon moment de silenci reflexiu. «Mireu! Allà hi ha una llum!». El cor ens corria més de pressa que les cames. Sí, allí hi havia la primera perla de llum!

I juntament amb ella, el missatge: «Estimats amics, no, no ha estat només un somni. He vingut i m'he comunicat amb vosaltres. Aquí en teniu la prova. Us he deixat tres perles de llum més. Cerqueu-les, trobeu-les i, amb elles, sereu capaços de retrobar la pau i el sentit de les coses d'abans del començament del gran cataclisme. No us serà fàcil, però confio en vosaltres. Sé que ha valgut la pena de fer aquest llarg viatge, des de més enllà dels estels. Per a trobar les perles, cal que desxifreu aquest enigma: La saviesa és a la porta del vostre cor. Vol entrar però no pot. Teniu el cor massa ple de coses inútils, que no serveixen per a res. Cal que buideu el vostre cor de tot això. Llavors trobareu la primera perla de llum. La segona perla de llum és la més lluminosa de totes, tot i que la seva claror és humil, modesta; no tothom la sap veure. Ella és l'esperança que us farà retrobar el camí, quan us persegueixin els monstres de la nit. Però per a iniciar aquest camí, us cal trobar la tercera perla de llum. Aquesta és la clau de tot. Sense ella, us fatigariu inútilment, anant per camins plens de feres salvatges, disposades a clavar-vos les urpes. I ara, aneu de

pressa a cercar les perles de llum. Una abraçada des de més enllà dels estels». Anava signat: El Cavaller de la Llum.

Després d'això el missatge s'anà fonent lentament, al compàs d'una música dolça, inaudible, però ben real.

El joc

A partir del conte es pot organitzar un joc. Es tracta d'amagar tres frases de l'evangeli, escrites en tres papers. A partir de les indicacions del conte (enigma), la primera frase es pot amagar al bidó de les deixalles («teniu el cor massa ple de coses inútils, que no serveixen per a res»). La frase de l'evangeli pot ser aquesta (o una altra que els responsables escullin): «Jo sóc la llum del món. El qui em segueix no haurà de caminar a les fosques. No!, tindrà la llum que mena a la vida» (Jn 8,12).

La segona frase es pot enganxar en una làmpada apagada («la segona perla de llum és la més lluminosa de totes, tot i que la seva claror és humil, modesta; no tothom la sap veure»). La frase de l'evangeli pot ser: «Vosaltres sou la llum del món. No es pot amagar una llum posada dalt d'una muntanya, ni tampoc no encenen una llàntia i la posen sota la taula, sinó al portallànties, perquè il·lumini tots els qui són a la casa. Que així resplendeixi la vostra llum davant de la gent, perquè vegin les vostres bones obres i glorifiquin el vostre Pare del cel» (Mt 5,14-16).

La tercera frase es pot amagar en una clau que hom penja a la paret («ella és la clau de tot»). I la frase de l'evangeli: «La Llum ha arribat al món, i els homes s'han estimat més la fosca que la Llum» (Jn 3,19).

Els equips es posen a cercar les frases de l'evangeli. I quan les troben, es pot organitzar una reunió per comentar-les entre tots.

VETLLA DE PENTECOSTA

LLUÍS BONET I ARMENGOL

Presentació

Proposem un esquema de celebració d'una Vetlla de la Pentecosta a partir d'una experiència de més de deu anys a la zona pastoral de Terrassa. Aquesta celebració ha estat pensada com a trobada festiva dels cristians de les parròquies, comunitats, moviments i associacions de la zona. L'entendem, doncs, com un moment en què l'Esperit ens anima a fer més activa i més missionera la nostra vida comunitària i de comunió entre tots els convocats. És el consell pastoral de zona qui organitza i convoca. Perquè la participació sigui més responsable, tothom és convidat a presentar un fruit de la seva activitat o un senzill report. Així mateix, cada any, se celebra en una església diferent, i aquella comunitat o parròquia juntament amb la permanent del consell de zona té cura de la preparació. Hem buscat encara cada vegada com un lema o fil conductor. En ser una trobada de tipus plural –les mentalitats dels assistents són diverses– hem procurat tenir en compte signes i cants amb els quals tothom s'hi senti acollit. El balanç que se'n pot fer és positiu.

La proposta que presentem a continuació pot servir sobretot per a trobades arxiprestals, és a dir, que superin l'àmbit d'una sola comunitat, tot i que també hi val l'adaptació, perquè en qualsevol comunitat ampla existeixen grups, comissions, etc. Cal construir una comissió (i subcomissió) per tal de pensar el lema o fil conductor. (Pot venir donat per l'objectiu pastoral del curs). Cal veure quin encàrrec cal fer a les comunitats perquè el treballin abans de la celebració (un signe, una pregària...). Cal elegir lectures i cants i veure qui els farà; confeccionar una guia de la celebració, un recordatori... Generalment, la comunitat del lloc on se celebra té cura de l'acolliment, l'ambientació, el pisolabis. Com més repartides i ben coordinades estiguin les responsabilitats, tot és més reeixit.

Ritus inicials

1. *Acolliment*. Els representants de les comunitats o grups porten el seu signe, el qual és col·locat en el lloc adient (pot ser un mural –tots de les mateixes mides). Això pot constituir una amable decoració de l'església on cadascú fa la seva aportació. Hi ha d'haver, és clar, persones suficients perquè atenguin els qui arriben i no es produeixi aglomeració i tot es faci tranquil·lament. Noteu que estaria bé que aquests murals –o altres signes– anessin relacionats amb les lectures que es faran.

2. Si fa bon temps i al *davant de l'església* hi ha una plaça o espai suficient, es pot fer una foguera, al voltant de la qual tots es concentren. Ens recorda la Vetlla pasqual. Cants possibles: «En la negra nit, oh Déu», «Cantarem, dansarem», «Esperit de Pentecosta». Si no es creu més oportú fer-ho dins l'església (per qüestions de sonoritat), també es pot fer la lectura, ben declamada, de la narració de la diada de Pentecosta (Ac 2) o d'un altre text que sigui com una mena de pregó (vegeu, però, punt 6).

3. *Entrada a l'església*. Si es vol, es pot repetir la processó de la Vetlla pasqual, amb el Ciri i tots amb ciris encesos. Cants: «Hem arribat dels quatre punts de l'horitzó», lletania dels sants, etc.

4. *Salutació* litúrgica del president.

5. *Paraules de benvinguda* de la comunitat que acull. I crida-presentació de les comunitats participants. Si són moltes, es fa per grups i s'intercala un cant.

6. *Pregó de Pentecosta* (si no s'ha fet a fora). Podria ser també Jn 20,19-23; Mc 16,15; Mt 28,20b, a part del que ja hem dit. Amb un cant de resposta que evoqui l'acció de l'Esperit.

7. *Glòria a Déu a dalt del cel*

8. *Oració col·lecta*. La mateixa del dia.

Litúrgia de la paraula

1. *Lectures de l'Antic testament*: el missal-leccionari proposa aquestes: Gn 11,1-9 (torre de Babel); Ex 19,3-8a,16-20b (l'aliança del Sinai); Ez 37,1-14 (l'Esperit fa revivre els ossos descarnats); Jl 3,1-5 (l'efusió de l'Esperit sobre els escollits). I aquests salms responso-rials, respectivament: 32,10-11.12-13.14-15; 18,8.9.10.11; 106,2-3.4-5.6-7-8.9; 103,1-2a.24 i 35c.27-28.29c-30.

2. *Després de cada bloc lectura-salm s'hi afegeix l'oració sàlmica*. En podreu trobar al mateix missal, a les misses pasquals de després de l'ascensió o a les misses votives de l'Esperit Sant. El «Calendari

Litúrgic» preparat per P. Farnés en transcriu unes que s'adiuen a les lectures que proposa el leccionari.

3. Tal com es fa a les vetlles de la Mare de Déu de Montserrat (26 abril), es podrien incloure algunes *lectures no bíbliques*, de les anomenades patristiques, que hom pot trobar a l'Ofici de lectura. Per exemple, de St. Ciril de Jerusalem (Litúrgia de les hores II, p. 909); St. Basili el Gran (id., p. 713 i 916); St. Ireneu (id., p. 961), Vaticà II, L.G. 4.12 (id., p. 923); Catecisme holandès, sobre els dons de l'Esperit, etc. Tanmateix, cal tenir en compte que en aquests casos, el lloc de lectura no ha de ser el mateix de la paraula de Déu o ambó: aquests textos no són «paraula de Déu».

4. *Les lectures del Nou Testament*: Rm 8,22-27 (l'univers espera ser alliberat); 1Co 12,3b-7.12-13 (l'Esperit fa la unitat del cos de Crist); 1Co 12,4-11 (els dons de l'Esperit fan la unitat de l'Església); Ga 5,13-24 (els fruits de l'Esperit); Jo 7,37-39 (el ressuscitat es la font de l'Esperit); Jn 14,23-29 (l'Esperit ens condueix a la veritat); Jn 20,19-23 (Jesús dona l'Esperit als seus apòstols, si no s'ha proclamat com a pregó); Mt 28,16-20 (el ressuscitat envia els apòstols al món sencer). Encara, podríem pensar en passatges dels Fets dels Apòstols, ben eloqüents, on se'ns mostra la vitalitat de l'Esperit Sant: es podrien escollir d'entre les lectures que es llegeixen durant el temps pasqual.

Hem proposat una colla de lectures, cal escollir les que es creguin més adients per a l'assemblea convocada.

5. *Renovació de les promeses baptismals*. Cert, va ser feta a la vetlla de les vetlles, la Vetlla pasqual; però en aquesta ocasió en què s'apleguen diverses comunitats, amb la finalitat de viure la comunió eclesial i l'impuls missioner, pot anar bé de tornar-hi. Trobareu formularis al mateix missal o a «Missa Dominical» del C.P.L.

L'aspersió amb l'aigua és un signe de l'acció de l'Esperit Sant, que no s'haurà d'oblidar; anirà bé que arribi a tota l'assemblea i acompanyar-la amb algun cant.

6. *Pregària universal*. Algunes comunitats –set, com els set dons de l'Esperit– les poden preparar. Que tinguin força missionera. Per a no repetir-se, cal concretar la intenció de cada una. La resposta cantada podria ser «Quan l'alè de l'Esperit...».

Litúrgia de l'eucaristia

1. *Ofrenes*. La processó amb el pa i el vi hi ha de ser sempre. S'hi poden afegir alguns signes –màxim quatre– que expressin el lema

escollit per a la Vetlla. Hem dit quatre (són els punts cardinals) per a no allargar-se ni desfigurar el sentit d'aquest moment.

2. *Pregària eucarística*. A l'estil de les pregàries eucarístiques d'in-fants que trobem al missal, proposem invocar l'Esperit Sant sobre el pa i el vi, en l'anomenada epiclesi abans de la narració de la cena, i després en l'altra, per la unitat de l'Església, amb les paraules «Veniu Esperit Sant, veniu» (hi ha melodia), o bé: «Al-leluia, veniu Esperit, al-leluia, al-leluia» (melodia I. Segarra). També s'haurien de cantar prefaci i l'Amén de la doxologia final.

3. *Ritu de la comunió*. El Parenostre, cantat. Estarà bé compartir efusivament el gest de la pau, però sense suprimir la «fracció del pa», mentre es canta l'Anyell de Déu (veure O. Planàs, Vetlla de la Mare de Déu de Montserrat). És bo recordar que St. Lluc al llibre dels Fets i a l'escena d'Emaús, anomena l'eucaristia, precisament, «fracció del pa». El gest de la fracció ha de ser doncs, ben visible i prou llarg «per a partir el pa per a molts» (De fet, a totes les misses –tal com se'n diu en el missal, n.56 e, s'hauria de fer de manera ben expressiva). Aquesta vetlla és una bona ocasió per a combregar amb les dues espècies; cal preveure prous ministres perquè no s'allargui massa i els llocs adients. Si els ministres són ben visibles, no cal fer avisos (sempre inoportuns en aquest moment).

Conclusió

1. *Benedicció* solemne del dia.

2. *Fi de la festa*: Volem dir el ressopó. Pot ser coca i bon vi. Però la fruita del temps –una macedònia, que un equip haurà preparat– és també un «signe» de l'Esperit: «no celebrem la Pasqua «granada», és a dir, dels fruits?

3. *Avaluació*. No deixéssiu de fer-la. Però no us quedeu només en els aspectes formals, l'important són els valors de «vida comunitària», de «comunió» i «esperit missioner» que ha aconseguit en els participants.

TEXTOS

EL SOMNI D'HERODES

PERE TORRAS

Subconscient.— Herodes! Herodes! Herodes! Què et passa, Herodes? És que estàs cansat? És que t'has tornat gandul? No serà que tens por?... Desperta't, Herodes, desperta't!

Els fonaments del teu poder trontollen. El teu regne perd força com un ninot de fang tocat per l'aigua. La teva corona s'està rovellant com els ferros llançats al pati del parracaire. I mentrestant... tu dorms. Herodes, desperta't!

Qui té el poder ho pot fer tot, tot el que vulgui... menys una cosa: dormir! Herodes! Herodes! *(Tira amb ràbia la corona per terra; sobresalt d'Herodes).*

Herodes.— La corona... La meva corona. Era aquí! On és la meva corona? *(amençant)* On és la meva corona? *(la descobreix a terra)* La meva corona...

(*va per agafar-la, però se'n desdiu*) Ets molt bona, corona meva. Saps, m'agrades així, aquí a terra... «Per què sempre has d'estar sobre el meu cap...? Ets bonica així, humil, tan petita... Una corona per als meus peus. (*Hi juga una mica, s'hi acosta ajupint-se, l'acaricia i li canta «enamoramament»*):

Corona meva, corona aimada, corona forta, corona d'or. Tu ets ma vida, tu ets ma força, tu ets la qui dóna glòria al meu cor. Corona...

S.- (*Escarnint irònicament*) «Corona meva, corona aimada...». Tant t'agrada de fer el pallasso! Tanta comèdia per una corona!? Has pensat que te la poden prendre?...

H.- Prendre?... No! Aquesta corona és meva, i només pot ser meva.

S.- Ets capaç de defensar-la?

H.- Tinc soldats a les meves ordres; molts soldats, i ben armats.

S.- Molts soldats, i ben armats... Per això mateix qualsevol dels «teus» soldats pot agafar-te la corona.

H.- Qualsevol dels meus soldats pot agafar-me la corona...? Sí... és veritat! Però jo sóc el rei!!

S.- Qualsevol que t'agafi la corona també ho serà, de rei!

H.- He de mantenir la meva corona, sigui com sigui. Corona meva, digues-me: què puc fer? Què puc fer perquè siguis sempre meva? (*pensa*). Ja està. Ja ho tinc! (*Desplega la corona i en fa una espasa*). Tu sí que ets l'«autèntica» corona. Qui et posseeix té sempre raó; qui sap portar-te, sempre imposa la seva llei. Qui té una «corona» a les mans... assenyala què està bé i què està malament. Tu ets la Justícia. Tu ets el Dret. Tu ets la Llei. Tu ets... Tu ho ets tot!

S.- Ara comences a ser intel·ligent. Ara has començat a anar endavant en el teu camí. Però encara no has arribat al final...

H.- Hi ha altres espases... Com ho he de fer perquè tu siguis sempre la primera, la més forta?

S.- Qui pica primer, pica dos cops.

H.- (*Somriu*) Qui pica primer, pica dos cops... Però vaja: després de tot, el món es divideix entre els qui tenim espasa i els qui no en tenen, i els qui tenim espasa, en el fons, sempre estem d'acord.

El perill més gran no està en els qui tenen espasa. El perill més gran està en els qui no en tenen. Aquests també en volen tenir, i per això estan disposats a robar-nos-les.

Aquests miserables no han entès el món. No han entès que no serviria de res tenir espasa si en tenia tothom. No comprenen que no podria haver-hi gent lliure si no hi haguessin esclaus.

A ells els ha tocat de ser esclaus, i ho han de ser. Qui no ho vulgui acceptar va contra el bé del món, va contra el progrés, va contra la naturalesa, va contra tot. I per tant, ha de ser liquidat! Aquesta és la feina del poder! No et cansis, espasa; no et cansis...

S.- Em pensava que eres més intel·ligent, Herodes; em pensava que eres més intel·ligent... Tu has de tenir espasa, però només l'has de fer servir quan

sigui estrictament necessari: Si un es rebel·la contra teu, fes-lo condemnar per la... «Justícia». Si són dos, dóna'ls una espasa a cada un i que es barallin entre ells. Si tot el poble va contra teu, provoca la guerra! Declara que la guerra és la cosa més santa i sagrada. Fes entendre a tothom que matar o morir a la guerra és una virtut i un honor. Però tu has de mantenir la teva espasa neta. Recorda que la teva espasa ha de ser també corona.

Sigues intel·ligent, Herodes; sigues intel·ligent. Provoca la guerra... i que s'ho facin! Després, aixeca monuments als morts... i tots contents!

H. — (Venerant l'espasa) Tu no t'has d'embrutar amb la sang de la «xusma». Tu has de ser brillant i bonica per a presidir els parades militars. Tu seràs el déu d'aquestes processons, amb la música dels tambors. Els teus sacerdots seran els generals. I els tancs de guerra seran els teus altars. Els llampecs de les bombes que exploten són els teus miracles... I tothom haurà d'aplaudir-te i venerar-te, perquè tu ets «déu»; l'únic déu vertader i veritable *(entronitza l'espasa on hi havia la corona, i li dóna culte. Quadre plàstic. Mentrestant algú canta).*

Cantor.— No ha pas de rebre honor ni recordança aquell qui ha mort algun dels seus germans.

Soldat que lluites obeint les ordres...,
revolta't ja, no vulguis més lluitar *(bis)*.

Et parlaran d'honor i patriotisme,
d'herois a qui tothom voldrà cantar...
No escoltis, no; no escoltis més mentides!:
la Pàtria no és excusa per matar *(bis)*.

Els generals i capitans voldrien,
jove, que els fossis dòcil i manyac.
Però ets tu qui tens la força i l'energia;
digue'ls que no, que ja no vols lluitar *(bis)*

S. — (Descongelant l'escena) Herodes: tinc por que no et descuidis d'una cosa. Tu saps molt bé que tenir poder o autoritat és representar una comèdia. I totes les comèdies han de tenir acabament; si no, es fan insuportables.

H.— La meua comèdia durarà sempre.

S.— La teua comèdia s'acabarà, com s'acaben totes les comèdies.

H. — (Agafant l'espasa que tenia entronitzada) Qui s'atrevirà a posar terme a la meua comèdia?

S.— En el més profund del cor de cada home hi ha una llum permanent que l'empeny a caminar cap a la llibertat.

H.— Jo apagaré aquesta llum.

S.— Aquesta llum està també en el teu cor...

H.— Al meu cor...?

S.— És com tenir l'enemic a casa mateix...

H.— Jo lluitaré amb la llum i la venceré!

S.— La llum no lluita; en té prou amb fer claror.

H.- No! Jo no vull ser il·luminat per la llum. Em fa por la llum! La claror dintre meu?... No! No! seria terrible. *(Pausa)*. Sento la llum com un cuc que em rosega. No puc afogar-lo!... No puc fer-lo callar. És inaguantable! Jo mataré aquest cuc! *(Fa gest d'obrir-se el cor amb l'espasa)*.

S.- Herodes!!! *(Queda immòbil)*. Obrir-te les entranyes només serviria perquè la teva llum quedés lliure i es manifestés més la seva resplendor.

H.- *(Com vençut)*. Doncs, què puc fer? Quina solució tinc?! *(Li cau l'espasa de la mà)*.

S.- Només tens dos camins: o acceptar la llum, o sentir el seu turment. Això últim és el preu de la corona.

H.- *(Es concentra)* «Preu de la corona, Camins, Llum...». D'on em vénen aquests pensaments?! Qui vomita contra el meu cervell aquestes paraules carregades de veritat?! *(Fixant-se en el seu bust)*. Sí; és clar... Ets tu... Sempre tu *(S'hi acosta i el pren amb una certa ràbia als ulls però amb delicadesa a les mans)*. Per què em mires tan fixament?! Ets fred. I dur. Ets de pedra. Abaixa els ulls. Abaixa els ulls! Jo t'ho mano! Abaixa els ulls!! *(Amb ira el rebot per terra, i esclata en una gran riallada)* Per fi! Per fi m'he alliberat de tu. I de la teva mirada. I de les teves paraules. I dels teus ulls impertinents. Per fi estic sol! Tot sol! Tot sol..! *(Va canviant d'expressió, «doblegat» pel pes tràgic de la seva soledat. Desesperat i vençut, va inclinant-se, cercant la companyia del seu bust destrossat)*.

ANUNCIS DE PASQUA

GENÍS SAMPER

L'EXSULTET

Pel seu lirisme i la seva profunditat, per la seva venerable antiguitat, així com per la compenetració de la música amb el text, l'Exsultet ha estat durant més d'un mil·lenari l'anunci «universal» de la joia de Pasqua.

En ús a certes esglésies de Roma ja al segle VII, entrà en la litúrgia papal quatre segles després, i s'estengué a tot el ritu romà en imposar-se la litúrgia papal com a litúrgia romana a tot l'occident. Després ha restat pràcticament com a únic anunci pasqual oficial, a causa de la fixació dels formularis litúrgics.

L'Exsultet evoca els diferents aspectes teològics de la nit de Pasqua, recollint el ressò d'antigues homilies pasquals, com aquestes dues primeres, que publiquem, atribuïdes a Hipòlit (I-II). La tercera (III) és el text català de l'Exsultet, tal com el presenta el missal de Pau VI, eliminats alguns elements d'intercessió que s'hi havien afegit amb el temps.

I

Avui és Pasqua,
la Pasqua del Senyor:
ens ho diu l'Esperit.
És la Pasqua:
no un anunci, sinó un fet.

La sang que Crist ha vessat
n'és el senyal:
el senyal de la veritat
que havia d'arribar;
és la primera figura de l'Esperit,
la imatge de la gran unció:
«Jo veuré la sang,
i passaré de llarg».

Reconeixem, Jesús,
que ens heu protegit
contra el desastre més gran:
heu estès les vostres mans a la creu
i ens heu cobert
sota les vostres ales;
heu vessat la sang de Déu
sobre la terra
per segellar amb la vostra sang
el pacte d'aliança
a favor dels homes
que estimeu tant;
heu allunyat per sempre
les amenaces del càstig
i heu fet les paus
entre els homes i Déu.

Oh vós,
el millor de tots nosaltres!
que els cels acullin el vostre esperit
i la vostra ànima al paradís
mentre la terra és regada
amb la vostra sang.
Vós guieu els nostres passos,
vós obriu la festa de l'Esperit!
Vós sou la Pasqua de Déu
que del cel davalla a la terra,
i de la terra puja al cel!
Aquesta és una festa diferent:

una festa de tots,
la mateixa festa de Déu,
la festa de tota la creació!
Oh, quin goig arreu,
quin cant de joia i de victòria:
les tenebres de la mort s'han esvaït,
ha guanyat la vida
i s'han obert les portes del futur!
Déu s'ha fet home,
i l'home s'ha fet Déu.
Déu ha destruït l'infern i ha trencat
les cadenes que lligaven Adam.
El poble dels inferns
ressuscita de la mort
perquè es manifesti
la glòria de la resurrecció.
A la terra es torna a cantar.

Oh, Pasqua de Déu!
El Déu del cel ens ha estimat tant
que ha vessat damunt nostre
el seu Esperit
i la immensa sala de les nocces
s'ha omplert de convidats:
tots porten el vestit blanc,
i cap no en serà foragitat
per no haver-lo portat.
Oh Pasqua, llum de la nova albada,
goig del poble més jove.
El foc que hem encès
mai més no s'apagarà.
Tots som llum gràcies a Déu,
i qui ens veu, veu el Crist.

Us preguem,
Déu d'avui i de sempre,
que guieu la vostra Església
pels camins d'aquest món,
que obriu camí
al poble que us heu aplegat.
Defenseu-lo, protegiu-lo, guardeu-lo,
lluïteu a favor seu,
a favor del bé
per acabar amb el mal.
Que la creu victoriosa del vostre Fill
obri la nostra marxa
a través del mar,

i que puguem cantar ja ara
el nostre cant de victòria,
perquè són vostres per sempre
el regne, el poder i la glòria.
Amén.

II

Veniu i feu festa
els qui estimeu Crist, el Senyor;
entreu cantant de goig
els qui heu fet cas
de la seva paraula;
rebeu la recompensa
els qui heu patit i treballat
de sol a sol.
Els qui heu fet feina
des de bon matí,
aquí teniu el vostre jornal;
els qui us hi heu posat
quan el sol ja era alt,
alegreu-vos i doneu gràcies;
els qui vau arribar
quan els altres ja anaven a dinar,
no tingueu por, que cobrareu tots;
i si algú s'hi posà
quan ja era l'hora de plegar,
que tampoc no pateixi:
el Senyor és generós
i tant dóna a l'últim com al primer.
Per ell, tots tenen dret a bona taula
i a llescar el pa:
el darrer pot estar content,
i el primer no es pot queixar:
dóna a l'un i no s'oblida de l'altre;
té en compte la feina feta
i l'amor amb què es fa.

Compartiu tots
l'alegria de l'Amo:
primers i darrers,
rebeu la vostra paga;
rics i pobres, canteu plegats;
els qui heu pogut menjar
i els qui no heu pogut
feu festa, alegreu-vos en aquest dia:

la taula està parada; veniu-hi, tots;
ningú no es quedarà amb gana;
mengeu el banquet de la fe;
preneu les riqueses
de la bondat del nostre Déu.
Que ningú no plori
perquè és pobre:
les portes del regne
són obertes a tothom.
Que ningú no se'n vagi
perquè és pecador:
per qui us creieu
que Crist ha mort?
Que ningú no tingui por a la mort:
la mort del Senyor
ens ha fet lliures;
el Senyor se'n desfeu
quan ja li tenia el peu al coll,
i deixà amb un pam de nas
els qui es creien que guanyarien.
Isaïes feia anys que ho havia cridat
als quatre vents:
El Senyor no l'ha deixat,
el Senyor l'ha redreçat,
viu el servent del Senyor,
l'esperança del meu poble.
Mort, no deies que guanyaries?
Mort, què pots fer ara?

Crist ha ressuscitat,
i tu has estat vençuda, mort!
Crist ha ressuscitat,
i els qui li volien mal
han perdut, mort!
Crist ha ressuscitat,
i els qui estimen el bé
se n'alegren, mort!
Crist ha ressuscitat,
i els morts se t'han escapat, mort!
Crist ha ressuscitat
d'entre els morts,
i darrera seu
tots ressuscitarem, mort!
Crist, són vostres per sempre
el poder, el regne i la glòria. Amén.

III

Exultin de joia
tots els àngels del cel,
exultin els ministres de Déu,
i que soni la trompeta victoriosa
per celebrar el triomf
d'un Rei tan gran.
Que la terra
també s'ompli d'alegria,
il·luminada i radiant de la claror
que ve de la llum del regne etern,
perquè avui la foscor ja s'ha esvaït.
També s'ha d'alegrar
la mare Església,
ornada amb l'esclat d'aquesta llum:
que el cant joiós de tot el poble
ressoni en aquesta sagrada nau.

És realment just i necessari
que amb tot cor i amb tota l'ànima
fem servir la nostra veu
per lloar el Pare omnipotent,
Déu invisible,
i el seu Fill unigènit,
Jesucrist, nostre Senyor.
Ell ha pagar per nosaltres al Pare
aquell deute
que Adam va contreure,
i ha esborrat amorosament,
amb la seva sang,
l'antiga condemna
que havíem merescut.
Perquè aquesta és
la festa de Pasqua,
en la qual l'Anyell veritable
és immolat,
i es marquen les portes
amb la seva sang.
Aquesta és la nit
en què el Senyor, en altre temps,
va treure d'Egipte els nostres pares,
els fills d'Israel,
i els va fer passar
a peu eixut el Mar Roig.
Aquesta és la nit que amb el foc
d'una columna lluminosa,

esvaï la tenebra del pecat.
 Aquesta és la nit
 que torna a la gràcia
 i associa amb els sants els qui avui,
 a tot arreu,
 separats dels vicis
 i de la foscor del pecat,
 creuen en Crist.
 Aquesta és la nit en què Crist,
 trencant els lligams de la mort,
 ha pujat victoriós dels inferns.
 ¡Oh admirable condescendència
 de la vostra bondat!
 ¡oh incalculable predilecció
 amb què ens heu estimat!
 per redimir l'esclau,
 heu sacrificat el Fill.
 Càlia el pecat d'Adam,
 que la mort de Crist ha esborrat.
 Oh culpa sortosa,
 que ens ha merescut
 un Redemptor tan gran!
 Aquesta és la nit
 de la qual diu l'Escriptura:
 La nit us és tan clara com el dia,
 llum o fosca us són igual.
 Aquesta nit santa i poderosa
 allunya el pecat,
 renta les culpes,
 fa innocents els caiguts,
 torna l'alegria als entristits,
 Oh nit realment benaurada,
 que uneix el cel i la terra,
 nit en què l'home retroba Déu.

En la gràcia d'aquesta nit
 accepteu, oh Pare sant,
 el sacrifici vespertí
 d'aquesta lloança
 i la flama
 d'aquesta columna de cera.
 Us demanem, que aquest ciri,
 consagrat al vostre nom,
 cremi sense parar,
 per desfer la foscor d'aquesta nit;
 i, que acceptat per vós
 com un perfum agradable,

ajunti la seva claror
 amb la de les estrelles del cel.
 Que l'estel del matí
 en trobi encesa encara la flama;
 aquell estel que mai no es pon:
 Crist, que tornant d'entre els morts,
 s'aparegué gloriós als homes
 com el sol en dia serè.
 Ell que viu i regna
 pels segles dels segles.
 Amén.

ANUNCIS PASQUALS D'AVUI

La fe i la joia de Pasqua no caben en cap text, per oficial i ortodox que sigui. Tota fórmula ens deixa insatisfets, i és bo que sigui així, perquè tots intentem de dir avui als nostres la fe dels segles. No són altra cosa aquests quatre anuncis que oferim a continuació, vinguts d'horitzons ben diferents:

1. «Gran notícia». Fou redactat per animar la Nit pasqual d'un miler de caps escoltes aplegats al Castell de l'Areny per avançar-se al temps i fer néixer el futur. En el rerafons s'hi senten bategar les esperances del moment, que quedaven petites davant la victòria del Crucificat i la llarga marxa de llibertat del poble aplegat en la nit. Està inspirat, també, en un bell missatge pasqual dels bisbes de França, que feia anys que corria de mà en mà, i que «Missa Jove» publicà el 1982 a «Celebrem la Paraula», n. 481. El text que reproduïm nosaltres és la versió actualitzada que publicà «Missa Jove» a «Nova Litúrgia», n. 168.

2. «Crida pasqual moderna». Té per autor Pere Llabrés i fou publicat per la revista «Phase», del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona. Vol ser un anunci pasqual modern, que sense renunciar al llenguatge teològic assumeix els problemes del món d'avui en un esperit molt conciliar.

3. «Pasqua a l'Hospitalet» respon a un ambient popular i anuncia la fe pasqual en una nit de cada dia difícil i palpable. Prové de la parròquia de Sant Benet, de Can Serra, a l'Hospitalet de Llobregat, 1984.

4. «Pasqua a l'Empordà» és l'anunci pasqual de la Pasqua jove, organitzada per la Delegació Diocesana de Joves del Bisbat de Girona, que va celebrar-se el 1984 a Torroella de Montgrí. El copiem de «Pasqua Jove. Llibre dels 10 anys», però n'hem deixat fora els punts més estrictament locals i empordanesos, irrepetibles.

1. Gran notícia

Germans,
us anuncio la gran notícia
que hem estat esperant:
Quan donàvem voltes al desert
i la set ens menava a la mort,
Jesús, el profeta esperat,
ens ha donat l'aigua
que brolla dins nostre
i fa néixer vida eterna.
Quan la fosca
ens impedia de fer camí,
Jesús ha refet el gest
de la creació primera:
ens ha fet travessar l'aigua
i nosaltres hem passar de la nit
al dia que mai no ha de pondre's.
Quan érem ben morts
i ningú no esperava res
de nosaltres,

Jesús ens ha cridat
i ens ha llançat a la vida.
Ara fem camí amb Jesús
sabent que ja es lleva el dia
en què la veritat
triomfarà sobre la mentida,
la santedat,
sobre les daurades mediocritats,
la justícia, sobre l'explotació,
l'amor, sobre l'odi,
la pau, sobre la guerra,
la vida per sempre, sobre la mort.

Jesucrist a la creu,
abandonat dels seus,
escarnit pel seu poble,
és ja l'home nou,
el primer de tots,
llum que mai no s'apagarà,
camí que no s'esborrarà.
Quan ens posem d'acord
en el seu nom,
quan, donant-nos les mans,
fem camí,
quan partim el pa en record seu,
Jesús és amb nosaltres,
camí, veritat, vida.
Ell ens ha fet portadors
d'aquesta gran notícia,
perquè anunciem als germans
la victòria de Déu:
«Quina sort no tenen
els pobres de veritat
els qui refusen la violència,
els qui els ha tocat plorar!
Quina sort, els qui es revoltent
perquè no hi ha prou justícia,
els qui respecten tot home,
els qui juguen net,
els qui treballen
per un món en pau!»
Un poble d'homes i dones,
entossudits, insatisfets i agosarats,
donant-se les mans,
emprèn la marxa
que ens durà a la llibertat.
De nit fan camí;

travessen deserts;
essent d'arreu no són d'enlloc:
segueixen les petjades de Jesús,
que entre tots
vam clavar en una creu,
i el confessen més viu que mai;
treballen i lluiten,
riuen en els goigs de cada home
i ploren en tots els dols,
trenquen cadenes
i criden noves esperances.
Viuen com a germans.

Ja fa quasi dos mil anys
que aquesta caravana
es posà en marxa
i ningú no la detindrà.
No eren pas més
que els que som avui,
i els nostres fills la seguiran.
No tenien pas més ganes de vetllar
i de caminar
que les que tenim avui,
i continuarem vetllant i caminant.
Estàvem a punt de deixar-ho córrer,
quan Crist mateix,
deixant el sepulcre
que no era per a ell,
ens manà de fer via
cap a la muntanya:
ell ens envià a cridar-ne d'altres
i a caminar.
No tenim cap pressa
d'arribar al terme del nostre camí,
llarg de tants anys:
en tenim prou
sabent que Ell passa al davant,
il·luminant la nit del món
i aplegant els germans renyits.
En vénen de lluny,
de les fronteres mateixes del creure,
i ja són germans nostres.
Cercant Déu, topen amb la paraula
que dóna sentit al viure,
i ja són germans nostres.
Tots hem caminat sota el núvol,
tots hem travessat a peu eixut

el mateix mar;
la fam i la set,
les hem passades junts;
tots hem hagut de dormir junts
a la sorra del desert
i de bon matí hem hagut de fer camí,
camí de casa el Pare,
pas vers la festa
per a la qual hem estat fets.

No oblidem pas, germans,
que els nostres ulls han vist,
les nostres oïdes han sentit,
les nostres mans han tocat
la Vida,
mentre per l'aigua hem entrat
a la terra que és nostra,
i, trencant el pa, hem parat
ja la taula de casa.

Que la joia
no ens faci oblidar els germans
que encara jeuen
a l'ombra de la mort,
els qui no encerten el camí
o no poden caminar.
No oblidem que
mentre hi hagi un sol esclau,
aquí ningú no serà lliure;
mentre hi hagi pobres,
tot el que tingui un serà de tots;
mentre hi hagi malalts,
els haurem de portar
amb nosaltres i guarir-los:
no en deixarem cap pel camí;
mentre algú perdi l'esperança,
li n'haurem de donar de la nostra;
mentre hi hagi qui no vol
obrir els ulls i veure-hi,
nosaltres l'haurem de desvetllar
i dir-li què ha fet Jesús de Natzalet;
mentre hi hagi qui no sap res,
li haurem de dir una altra vegada
la gran notícia
que ha canviat la nostra vida;
mentre hi hagi qui no s'hi interessa,
haurem de créixer en la fe
i donar mostres de més amor.

Germans:
ja és l'hora de sortir el sol;
ja es lleva el Dia del Senyor.
Ell ho ha fet tot nou,
Ell venç la mort.
Crist és el Senyor.
És home i és Déu.
A ell glòria pels segles dels segles.
Amén

2. Crida pasqual moderna

Exultin el cel i la terra, el món i
tots els seus habitants. Exultin, d'O-
rient a Occident, les assemblees de
l'Església al voltant de la Llum de
Crist, encesa altra vegada perquè és
Pasqua.

*Celebrem amb goig immens
la Pasqua del Senyor:
la Pasqua de la conversió
i de l'esperança,
la Pasqua de la fe i de la vida,
la Pasqua de la Llum i del goig.*

Aquesta nit santa, passem del país
idòlatra i esclavitzant, a la Terra
Promesa de l'alliberament i de la
gràcia; del desert ardent que ens ne-
ga l'aigua, a la font que raja vida
eterna; deixem enrera la fosca que
no ens deixa veure-hi, i girem-nos
cap a la llum que ens obre els ulls i
ens abrusa el cor; desvetllem-nos de
la mort que ens converteix en no-
res, al crit alliberador de la nova
Pasqua.

*Venim a beure l'aigua de la vida;
venim a omplir els nostres ulls
de la llum nova;
venim a ressuscitar
de la fosa de la mort;
venim a renovar la font, la llum,
la vida del baptisme.*

Pasqua és primavera que ens torna
el primer alè de la creació, l'esclat de
la llum i de la vida; Pasqua és resu-
rrecció del cel i de la terra, perquè en
Crist ressuscità tot l'univers i es resta-
bli l'aliança trencada, quan el Fill im-
molat reconcilià el món amb el Pare.

*Pasqua ens fa tastar
les primícies de l'Esperit
i contemplar el cel i la terra
tot nous;
Pasqua ens fa estrenar
llibertat definitiva
i menjar del fruit
de l'arbre de la vida.*

Pasqua és el naixement de la hu-
manitat que, Eva-Mare, nasqué del
costat de nou Adam en el paradís
que ens ha estat tornat. Pasqua és
alliberament i formació del Poble de
Déu en la Nova Aliança. Pasqua és
efusió de l'Esperit, l'alè de Déu crea-
dor que fa nova la faç de la terra, ens
arrenca el cor de pedra i ens dóna un
cor nou que batega d'amor, fidelitat
i esperança.

*Despullem-nos de l'home vell,
fet malbé i egoista;
revestim-nos de Crist, nou Adam,
camí, veritat i vida nostra.
Bevem de l'Esperit,
alè vital de la humanitat nova.*

En aquesta nit, més lluminosa que
cap dia, acolliu, Pare, l'oració de la
vostra Església, que vol ser llevat de
la humanitat nova a la nostra terra.

Doneu-nos l'empenta i la valentia
d'una fe viscuda, capaç de fer moure
les muntanyes; una fe que ens ager-
mani com a comunitat d'un sol cor i
una sola ànima, portadora per a tot
home d'un missatge d'alliberament i
d'esperança.

Doneu-nos el seny del nostre poble per construir amb tots els nostres germans un país fonamentat en la solidaritat i la convivència pacífica, en la promoció de tot dret humà, en la responsabilitat del propi deure, en la llibertat vertadera, en la justícia i la fraternitat autèntiques.

Doneu-nos encert per treballar plegats en la promoció de la personalitat del nostre poble, agermanant els que van néixer aquí i el que varen arribar-hi d'altres terres; doneu-nos la ferma consciència del nostre engatjament com a ciutadans i treballadors; feu que siguem homes oberts, crítics i lliures, nets, amants de la veritat, revoltats contra tota injustícia, lluitadors per una vida més digna i més plena, de més qualitat, per a tots els nostres germans.

Feu que estimem la natura que vau crear i que ens donàreu perquè en fòssim guardians, contempladors de les vostres meravelles, harmonitzadors del progrés humà amb la utilització correcta de les vostres obres.

*Agermaneu-nos
com a fills d'un mateix poble
que lluitem per un mateix horitzó
i esperem sota un mateix cel;
feu que siguem anunci
i llum de la Bona Nova,
llevat ferm al cor de la nostra terra.*

Posem-nos així en camí, com a poble que creu en l'esperança, darre-
ra la resplendor d'Aquell que és llum i vida nostra, l'Anyell pasqual im-
molat al començament de la nostra
història, que ressuscità i és Senyor
de la glòria amb el Pare, i que ens ha
donat el seu Esperit d'amor. Dedi-
quem-li ara un càntic nou en el goig
d'aquesta nova Pasqua.

*A Vós, que vau morir
perquè tinguéssim vida;
a Vós, que alenàreu en nosaltres
l'alè immortal de l'Esperit;
a Vós, que sou aquí,
un dels nostres,
mestre, pastor i germà fidel:
a Vós la glòria i la lloança
en l'Església,
amb el Pare i l'Esperit
per sempre més.
Amén.*

3. Pasqua a l'Hospitalet

Amics i veïns,
homes i dones de bona voluntat
que ens escolteu:
us anunciem una altra vegada
la festa de Pasqua.

Per més anys que passin,
no podem oblidar aquella Nit
de tantes presses.
Es féu fosc de sobte
quan només era migdia.
Tota la terra es quedà a les fosques
per protegir el misteri pregon
d'Aquell que agonitzava
clavat en una creu
que no es mereixia.
Aquesta Nit compassiva
enterrà sota un sudari de tenebra
el centurió amb els soldats,
Maria i les dones valentes,
la muntanya i la vall,
tot el poble
que semblava mort de por,
els homes de Josep d'Arimatea
que duïen el llençol d'amortallar.

*Nit gran, Nit de misteri,
Nit admirable,
Nit del gran sudari
que cobreix tots els pobles!*

Tot s'havia acomplert.
Com quan va començar el temps,

la terra tornava a ser
 un caos sense forma,
 i sobre la faç de l'abisme
 s'estenia la fosca;
 un món s'acabava
 perquè havia arribat
 l'hora de la plenitud.
 Enmig d'un núvol tan fosc,
 el crit victoriós
 del moribund crucificat
 féu saltar els panys
 que tancaven la porta del Futur;
 la força del seu crit
 sotraguejà les muntanyes
 i esquincà de dalt a baix
 la cortina del santuari.
 I es féu la Llum:
 una nova aurora eixí radiant
 dels sepulcres vells
 que la tenien enterrada;
 terratrèmols anunciaren
 l'infantament dolorós
 d'un cel nou i una nova terra,
 perquè tot el que era vell
 havia desaparegut
 i el mar s'havia amansit.
 El centurió i els soldats,
 veient el que passava,
 digueren espadats:
 «Es veritat:
 aquest home era Fill de Déu!».

Ja clarejava
 quan a la riba del llac
 es deixà veure Jesús,
 els peus per sempre en terra ferma:
 els seus vestits eren els més blancs
 que mai s'haguessin vist;
 els seus ulls, foc encès;
 la seva veu, bramul de l'oceà;
 el seu rostre
 resplendia com el sol al zenit.
 Estengué el braç dret i digué:
 «No tingueu cap por!
 Sóc el primer i el darrer.
 Sóc el qui viu.
 Jo, que era mort,
 ara visc per sempre més

i tinc les claus de la mort
 i del seu reialme.
 Pau! Per què esteu tant espantats?
 Alegreu-vos i no tingueu por.
 Si que us costa de creure
 tot allò que estava ja anunciat!»
(Ap 1,17; Lc 24,26)

*Oh Nit com cap altrà;
 Nit feliç
 que has fet néixer
 el resplendor del Dia més gran,
 el Dia que no s'acaba mai,
 el Dia de la vostra glòria, Senyor!*

Alegra't, doncs, poble de Déu,
 renova la teva esperança
 i cantem junts
 la glòria d'aquest Dia tan gran:

Al-leluia! Al-leluia! Al-leluia!

4. Pasqua a l'Empordà

Que callin tots els canons,
 enterreu bombes i tancs!
 Lluna plena, reflecteix al cel
 el bell foc nou encès suara
 per a il·luminar la nit joiosa
 de la novella primavera.
 Oliveres, vinyes i xiprers,
 esteneu-vos en gran rotllana:
 aplec de Pau és la Pasqua!
 Els nostres rostres
 es van reconeixent
 il·luminats per la flama sagrada:
 que a la nostra vida brilli
 la claror del ciri de Pasqua.
 Per això us lloem,
 Déu Salvador nostre,
 amb el cant i la dansa,
 entorn del Crist,
 llum que a la nit
 als pobles es mostra.

Esgarriats, fent grans marrades,
 cercàvem ressons

de la dolça pau pairal.
 Mentre vesprejava,
 ens esgarriaven els clams del món:
 es mata, es roba,
 es viola, s'enganya,
 arreu la guerra s'escampa cruelment
 esquinçant la vida dels homes.
 Prou n'hi ha que de pau parlen,
 però com l'agre fruit de la por,
 de la sang, de l'opressió...
 ...«i hem errat fugint de Vós
 fins que els peus ens han fet mal:
 tots els camins
 tenien el rastre dels vostres passos»
 (Joan Sales).

Amb posat de pelegrí
 se'ns ha apropiat Algu,
 silent enmig de la fosca,
 que no ens ha deixat mai sols;
 i el nostre cor s'abrusava
 mentre l'Amic ens apinyava
 i obria camí en la nit.
 La seva veu tan pura
 ens feia alçar la mirada
 per veure bé la lluna i els estels
 i la llum que resistia
 darrera les muntanyes.
 Aleshores li demanàrem
 que es quedés també amb nosaltres
 aquella nit.
 Quina nit més bella
 entorn la pobra taula
 on compartim pa i vi!
 i salta als cors l'espurna:
 som teies abrاندades
 al cor mateix de la nit.

El Crist ens il·lumina!
 Quina bondat, Déu nostre!
 per a agermanar els homes
 heu esmicolat el Fill!
 «Déu dels vençuts, dels sants,
 dels moribunds, dels pobres...
 si no us seguíssim a Vós,
 doncs a qui seguiríem?»
 (Joan Sales).

Oh benaurada culpa
 que ens fa sortir de casa
 per retrobar-nos en el Crist
 que a tots ens agermana!
 Oh benaurada vetlla
 amb encís de misteri,
 als peus de Crist s'humilia
 la dansa de la mort!
 Crideu per ciutats i pobles,
 carrers, firals i rambles:
 «Feu lloc a la justícia,
 obriu pas a la llibertat!».

(Cant d'aclamació a Crist).

Que en la cera d'aquest ciri
 s'amassin el goig i l'esperança,
 la tristesa i l'angoixa
 dels homes, germans nostres.
 I que la Flama del Crist
 en faci ofrena agradable
 que a Vós, Pare, immolem;
 a Vós que en Jesús
 ens doneu la vostra paraula d'amor:
 Ell, «sol que ens visita des del cel
 per a il·luminar
 els qui viuen a la fosca,
 a les ombres de la mort,
 i guiar els nostres passos
 per camins de pau».

PER UN ANUNCI MÉS PLE

*Amb un llenguatge més ple, que
 uneix, amb la paraula, tècniques
 d'expressió plàstica, van corrent tam-
 bé en certs medis anuncis pasquals
 que diuen amb mots d'avui la fe en el
 ressuscitat. Així, fa quinze anys, cor-
 regué entre els joves un missatge que
 els convocava a aplegar-se per a les*

«dotze hores de Pasqua a Montserrat». Dibuixat, amb bella grafia, pel malaguanyat Francesc Barrachina, deia simplement:

*«Qui viu,
no el busqueu entre tants morts.
A la Muntanya el trobareu!»*

La comunitat cristiana que s'aplega des de fa molts anys a la Llobeta d'Aiguafreda escampa cada any la bona notícia de Pasqua arreu de la contrada i entre els amics amb un missatge on el text i el grafisme formen un tot. Reproduïm, per a acabar, per bé que en format més reduït, l'anunci pasqual de 1982.

ALTRES MATERIALS SOBRE SETMANA SANTA I PASQUA

Recepció dels sants olis

número 117, pàgina 71

Adoració comunitària de l'eucaristia el vespre del dijous sant

número 105, pàgina 66

La vetlla pasqual

número 100, pàgines 7 - 36

Si eucara la Lluna travessant les fulles dels arbres arriba a la soca+++ i amb meravella mireu el que es veu i com era++ és que hi ha vida nova a la terra+++ I si eucara el for ens frapa en la nit++ i imagineu noves formes++ nous colors++ nous dons generosos++ noves vides canviants++ és que hi ha ja ventut a la terra+++ I si eucara un poble++ un home tan sol++ camina ferm pel que és gris++ de l'avi i l'aquí++ sense dubte, ni por++ és que hi ha creixement a la terra+++ I si eucara algú++ petit i únic que sigui++ somnia un país bonic++ un instant feliç++ i els seus ulls s'humitegen d'emoió i de joia++ és que hi ha esperança a la terra++ I si eucara el Crist té' llor en el fons del nostre ésser++ per omplir d'optimisme++ de coratge i de fe el nostre cor++ és que hi ha salvació a la terra+++ I si eucara ens obrim confiat a l'amar i al futur++ a l'estrany i al misteri++ al de prop i al que ens crema++ llavors hi ha la Pasqua++ fent-nos a la terra

QUATRE VENTS

CAPELLANS I TREBALLADORS

El segon cap de setmana de novembre va tenir lloc a la Selva del Camp, com de costum, la XII trobada de capellans-treballadors de Catalunya, València i Balears. (Sobre la VIII trobada vegeu «Qüestions de Vida Cristiana» núm. 135-136, 1987).

Dotze anys de continuïtat comencen a ser continuïtat. I vint-i-vuit capellans ara són molts capellans. El col·lectiu de CCTT dels Països Catalans ha quallat.

Distribució per bisbats: Barcelona, 13; València, 8; Girona, 2;

Mallorca, 2; Tarragona, 2. Tots són diocesans, llevat de dos jesuïtes, dos dels Sagrats Cors, un franciscà i un dominic.

Són pocs els qui no fan plurioocupació i que, a més del treball, no tenen un altre «contracte» de ministeri, en general de parròquia o de consiliari. Per tant, és extraordinari que hagi estat possible tanta coincidència en un dissabte i un diumenge, que, com tothom sap, no són dies fàcils per als capellans. De fet, almenys tres no hi van poder venir per aquesta raó.

Aquesta coincidència difícil és signe de com portem al centre del cor l'interès per la trobada anual. Perquè, per a nosaltres, el

treball es troba al centre de la nostra vocació a viure coherentment amb l'evangeli i a servir-lo.

Potser tanta fidelitat s'explica, també, pel record de les trobades anteriors, que han estat un lloc privilegiat de comunicació transparent, de comunió i, per tant, de joia. La nostra amistat ja és un bon vi vell.

Fora dels seus, l'obrer és d'alguna manera una peça fora de lloc. Nosaltres, també, tot i que s'accepta un pluralisme de formes ministerials que inclou la nostra forma del treball. Entre nosaltres vivim aquella companyonia que s'entén amb un cop d'ull, que dóna la seguretat de saber-se valorat en les fatigues, les sofrences i les joies que es viuen. Aquest és el reclam més fort que ens porta a trobar-nos.

Com cada any, el fonamental ha estat passar dos dies junts. És un estar junts des de les arrels de la nostra vida, des de les opcions comunes més profundes.

El curs passat vam parlar de «el que ens aguanta», el que ens estructura per dins en la fidelitat a Jesucrist i als pobres, al treball, encara que fos un fil de no-res. Cada any és una passa d'un camí que seguim, d'una reflexió que té la continuïtat progressiva de la vida mateixa, i que la va revestint. Aquest any hem parlat de la grisor i de la quotidianitat que formen el teixit de la nostra vida, i del sentit que l'emplena i, en certa manera, transfigura.

Un és el sentit que hi vivim els de seixanta o més anys, i un altre el que hi viuen els joves. Una novetat d'aquest any ha estat la presència de cinc companys que s'estrenaven amb nosaltres, quatre d'ells ordenats enguany.

Una era la situació dels col·gats en la mera quotidianitat de la vida obrera i una altra la dels qui llueixen una mica (?) entre els homes per les seves responsabilitats parroquials.

Tant els qui havien entrat al treball (fa vint anys, o en fa quinze, o en fa un) «per canviar el món» i «ser un testimoni brillant» enmig de l'«acció alliberradora», com els qui ho van fer per compartir, en l'amor, la senzillesa i la humiliació dels pobres, ens trobem ara forçats a descobrir la perla amagada en la terra pobra d'un món obrer engrunat i força perdut; i d'una Església que sembla oblidar-se de la primavera del concili Vaticà II per a anar retornant a vicis vells de tancament, desconfiança i agror davant el món i la història, com si no n'hagués de rebre res.

Un text que encapçalava un full dels materials de treball resumeix bé quin és el tresor que potser vivim a la nostra vida de cada dia, aparentment grisa, però que aquests dies joiosos es va convertir en una font comuna, i persistent, de vida fidel: *«Portem molts anys intentant de comprendre el fet de l'Encarna-*

ció, que ens ha fet assumir la condició del pobre, i ens ha introduït en la dinàmica del gra de mostassa i del llevat... I des d'aquesta condició, fem de la nostra vida, del nostre ministeri, «eucaristia», intentant traduir en el nostre viure quotidià, el "feu això en memòria meva", no com a gest litúrgic, sinó com a entre-ga i compromís...». (De la I trobada de capellans-obrers de l'Estat espanyol, 1982).

Joan Ramon i Cinca

BARCELONA ZONA SUD

A la zona pastoral Barcelona-sud, el curs 1990-1991 es va iniciar el dia 21 d'octubre amb l'Assemblea de cristians de les esglésies de Sants-Can Tunis, l'Hospitalet, la Torrassa-Collblanc i Cornellà. Preparada i anunciada amb el lema de «Creients compromesos per a un món més just», va consistir en un dia de reflexió sobre la marginació a la nostra Zona.

Després d'una pregària i unes paraules de salutació als participants i de particular benvinguda i acolliment al nou vicari episcopal, es passà al tractament del tema de la jornada.

En pro d'una escola de disminuïts

L'oposició a acceptar en uns locals nous una escola per a disminuïts psíquics genera en un barri de l'Hospitalet una forta tensió entre veïns, l'escola especial i l'Ajuntament que va adquirir i condicionar els locals.

Els participants a l'Assemblea, coneixedors d'aquest fet, donen prioritat a una informació presentada per la presidenta de l'escola, i, després d'un debat obert, prenen els següents acords:

- solidaritzar-se amb l'escola per a disminuïts psíquics;

- redactar una comunicació que serà lliurada a totes les parròquies per a ser llegida en les celebracions del diumenge;

- recollir signatures de solidaritat;

- distribuir el mateix diumenge la comunicació a les bústies dels veïns del barri.

Cal fer constar que la nota fou repartida per un grup de joves en unes set-centes bústies. El dimecres 24 d'octubre, l'escola començava a funcionar sense obstacles en els nous locals. A més d'una manifestació d'agraïment, s'ha destacat l'impacte favorable causat per aquesta reflexió i aquest compromís solidari dels cristians de la Zona. Aquest és el text de la nota:

«Els cristians de les parròquies de la Zona-Sud de Barcelona (Sants-Can Tunis, Cornellà i

l'Hospitalet), reunits en assemblea anyal aquest cap de setmana, assabentats dels fets ocorreguts a Gran Via Centre (Santa Eulàlia, l'Hospitalet) referents a la instal·lació d'un centre de dia per a disminuïts psíquics, manifestem:

1. Que els febles, els pobres i marginats (i en aquest cas aquestes persones ho són) han d'ésser objecte d'atenció prioritària de tots els ciutadans i de l'Administració.

2. Que en aquest cas tenim la sospita fundada de l'existència d'interessos particulars i de criteris insolidaris.

Per tant:

1. Ens solidaritzem amb les famílies d'aquestes persones disminuïdes i amb els veïns que els ofereixen el seu suport i la seva acollida.

2. Demanem a tots els homes de bona voluntat de Gran Via Centre (i de manera especial als cristians) una actitud respectuosa i, fins i tot, acollidora.

Sants, 20 d'octubre de 1990».

Marginats, vells, immigrants

La motivació d'anar als pobres és bàsica. «Una «Església que no serveix, no serveix per a res». Cal un treball concret. Es presenten, doncs, uns treballs fets a la nostra Zona. Amb marginats d'aquí, amb personal d'aquí i amb nombrosos grups de voluntariat. Els manifestem el nostre agraïment:

tots ells són un signe que l'Església de la Zona «serveix».

Els problemes de la vellesa posen en relleu, a més de les mancances pròpies de l'edat, els greus problemes que provenen de l'habitatge, els de tipus cultural i molt especialment els econòmics, afegint-hi també el fet dolorós de la solitud profunda en què viuen molts vells.

Els immigrants marroquins són presents a la zona, especialment als barris de Santa Eulàlia i de Pubilla Casas, de l'Hospitalet. La parròquia de Sant Antoni-Santa Gemma ha començat una experiència d'apropament a la seva realitat. Els infants són els més greument afectats i se n'intenta la integració sense que perdin la identitat. El treball que es realitza és principalment de caràcter cultural i recreatiu: alfabetització, tall i confecció per a dones, ajuda per a infants i llengua catalana, projecte de classes d'àrab, colònies d'estiu, celebració de les seves i de les nostres festes tradicionals, assessoria jurídica. La tasca consisteix essencialment a acollir i integrar.

Acollir els transeünts

«Rauxa» és una associació privada, no confessional i pluralista, que compta amb vint-i-quatre voluntaris. Es dedica a acollir els transeünts crònics que són al carrer perquè tenen problemes familiars, de joc, alcoholisme, o

atur, i que són totalment incapaces de sortir-se'n tot sols. Cal establir-hi una relació, escoltar-los.

La primera fase es fa en una furgoneta, que de nit se situa davant l'estació de Sants-Renfe. Té sis lliteres. S'ofereix dormir sota sostre sense cap exigència burocràtica. La furgoneta és un pas entre el carrer i les institucions que existeixen a la ciutat. Com a segona fase es prepara un local.

Cal induir aquests transeünts a hàbits de netedat, estimular-los a fer els tràmits que necessiten, essent sempre ells mateixos els subjectes de la seva recuperació. Se'ls proporciona vals per a dinar a «Units». Se'ls indueix a fer-se revisions mèdiques i, si volen treballar, tenen possibilitats de fer-ho en una empresa de fora de Barcelona. «Rauxa», amb la seva furgoneta, ha aconseguit trencar algunes barreres. Els transeünts, recuperables o no, s'han d'ajudar.

Delinqüents i drogaaddictes

Treballar en aquest camp és difícil. «Obinso» ho fa bàsicament amb joves, intentant que vulguin modificar els seus llocs de vida amb referències que els ajudin a canviar. Abans els delinqüents robaven per a satisfer determinades mancances, i els problemes que creaven eren especialment de conducta. Ara per a satisfer aquestes mancances es fan traficants de droga i esdeve-

nen toxicòmans. Ara poden fer del carrer la seva llar, sense normes. No vénen per a canviar de vida. El problema és molt pitjor. No volen o no poden sortir-se'n. La tasca consisteix a modificar sistemes i pedagogies per a poder-hi fer quelcom. Són fets específics que necessiten i demanen uns tractaments molt especialitzats. Malgrat les dificultats, s'ha d'intentar de fer.

Treball per grups i propostes concretes

Cent vuitanta participants treballen per grups sobre les preguntes següents:

a) al meu barri, parròquia o sector, quins trets concrets té la marginació?;

b) tenint en compte les necessitats descobertes, què hi podem fer?;

c) propostes concretes per a la Zona.

Vet ací les propostes que es presentaren:

—potenciar el servei d'assistència social a cada parròquia;

—potenciar i coordinar les activitats de la Zona, per a un millor coneixement dels treballs que es fan en el camp de la marginació;

—estudiar possibilitats d'ajuda als drogaaddictes i als seus familiars;

—ampliar l'atenció als àrabs presents a la zona, especialment a l'Hospitalet;

—crear una vocalia que reculli

les necessitats de la zona i els fets costats;

—evitar i corregir les barreres arquitectòniques de molts locals i esglésies.

Aquestes propostes foren assumides pel grup zonal de la marginació, el qual féu una crida a persones voluntàries per a treballar-hi.

Pastoral penitenciària

Aquest tema enceta la sessió de la tarda. Presó i parròquia, una realitat més a afegir al conjunt d'activitats de la comunitat cristiana. Una pregunta: des de la parròquia, què podem fer amb aquells que estan apartats de la societat, com ara els presos? Un treball també difícil, però cal posar la confiança en el Déu que s'amaga en cada pres.

Des del Secretariat de Pastoral Penitenciària es vol motivar i organitzar els cristians que treballen en aquest món. La crida a la col·laboració i a la sensibilització recolza sobre la realitat que hi ha parròquies de la Zona que tenen molta gent a la presó.

L'Assemblea assumeix aquesta voluntat de col·laboració, acceptant l'oferiment que fa mossèn Jordi Espí, i li confia aquesta responsabilitat zonal.

Cloenda

La jornada va acabar amb la celebració de l'eucaristia, presi-

dida pel vicari episcopal, mossèn Lluís Portabella, que recollí el treball i les inquietuds dels participants, manifestà la seva disponibilitat al servei de la Zona i assumí el compromís d'animar-ne les conclusions.

Sembla que l'Assemblea pot qualificar-se de satisfactòria, i que un aspecte a destacar és la presència de joves, ben considerable.

Josep M. Vidal Aunós

TARRAGONA

A favor de la pau

Amb aquest títol, l'arquebisbat de Tarragona ha editat un petit opuscle de vint-i-tres pàgines que recull set articles escrits per l'arquebisbe Ramon en la seva aportació setmanal, «Fets i criteris», que publiquen alguns mitjans d'informació. Tal com diu l'encapçalament, «el lector trobarà reunits quatre articles escrits durant el període comprès entre la invasió de Kuwait i l'esclat de la guerra. N'hi ha encara dos més que fan referència al Judaisme i a l'Islam». Aquests articles volen ajudar a la reflexió cristiana sobre uns temes de forta actualitat, que són tractats sovint amb una gran superficialitat. L'arquebisbe, coneixedor dels àmbits internacionals i in-

ter-religiosos per la seva anterior responsabilitat en l'ecumenisme, dóna pistes de reflexió i motius de pregària. L'opuscle porta la data significativa del 21 de gener, festa dels màrtirs tarragonins Fructuós, Auguri i Eulogi.

Tenim preguntes, tenim respostes

El secretariat diocesà de pastoral familiar, la delegació diocesana de catequesi i la delegació diocesana d'ensenyament han organitzat conjuntament tres trobades de reflexió destinades a pares, mestres, professors, i educadors en general sobre la família, l'ensenyament religiós a l'escola i la catequesi. Intenten aprofundir tres temes a partir de conferències i taules rodones, i tenen lloc tres dissabtes a la tarda.

A la primera es tractà sobre «canvi social i família cristiana». En fou ponent mossèn Gaspar Mora. Després de l'exposició, els assistents escolliren una de les taules rodones: la comunicació interpersonal a la família; l'educació de la fe dels fills petits; la família transmissora de valors; i la preparació al matrimoni cristià.

La segona jornada portava com a títol: «Societat d'avui i ensenyament religiós a l'escola» Anà a càrrec de mossèn Salvador Pié. Les taules rodones foren: la classe de religió; el lloc de l'esco-

la cristiana en la societat; els mestres cristians a l'escola; i la família cristiana i l'escola.

A la tercera, el bisbe de Solsona, Antoni Deig centrà el tema, «Catequesi i família cristiana». Les taules rodones van ser: la comunitat cristiana i les famílies cristianes; els catequistes i els pares dels infants de la catequesi; la catequesi familiar a la llar; i la família cristiana i els sagraments de la iniciació.

L'assistència ha estat important. Ara resta als organitzadors valorar les preguntes dels assistents per a poder aportar respostes operatives a tots els qui hi estan implicats.

1990: diaques; 1991: preveres

En síntesi aquesta és la realitat del nostre arquebisbat pel que fa a les ordenacions: l'any passat es van ordenar, en deu dies, tres diaques: Jordi Diaz el 16 de desembre, al Vendrell, on col·labora des de fa quatre cursos; Josep Masdeu, el 22 de desembre, a Falset, on treballa des del curs passat; i Miquel Lluís Castillejo, el 26 de desembre, a la parròquia de Sant Pere i Sant Pau, de Tarragona, on col·labora, a més de tenir també missió pastoral a la parròquia de la Secuita d'ençà del 15 de novembre de 1987. Aquest darrer s'ordenà com a diaca permanent, amb responsabilitat a la «Casa dels Transeünts», de Tarragona.

Juntament amb el també diaca permanent Jaume Macaya, de Reus, viu la seva diaconia en el servei directe a la caritat, ja que Jaume Macaya porta el menjador «Germà Jesús», de la ciutat de Reus.

Però si l'any passat hi hagué tres ordenacions de diaques, aquest any només n'hi haurà dues de preveres. Seran els dos primers que acabaren els estudis de teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya.

VIII Trobada Diocesana de Joves

Puntualment, a la Quaresma, la Delegació de Joves convoca tots els grups de joves de post-confirmació, els moviments, i diferents associacions a la Trobada de Joves, que enguany se celebra a Cambrils el 24 de febrer amb el lema «Si tu ho vols, deixarem rastre», en les dues vessants de joves i adolescents.

El lema apunta a la revitalització de l'acció. Perquè es constata una certa consistència dels grups i la seva coordinació, però hi manca, com en gran part de l'Església, una acció explícita. Això mateix que diu el lema: deixar rastre per allí on es passa.

De cara als adolescents, la trobada està pensada com un joc per a intentar descobrir el veritable rastre, el de Jesucrist, enmig de tants rastres que troben arreu. Per als joves de 17 anys enda-

vant hi ha un treball previ que segueix la metodologia de la Revisió de Vida: Veure el que s'ha rebut de l'Església i l'actitud amb què es viu, jutjar des del compromís de Jesucrist i valorar el rastre que els altres troben en els joves creients. Tal com s'ha fet els darrers dos anys, hi haurà un fòrum la vigília i, el diumenge, un debat per grups a partir de les conclusions del dia anterior. A la tarda, tots participaran conjuntament en un muntatge escènic i musical i s'acabarà celebrant l'eucaristia.

Aquestes trobades de joves, tot i que per a alguns puguin semblar flor d'un dia, comporten una preparació meticulosa i posen en joc responsabilitats concretes, es valora la marxa dels grups i es tenen en compte les aportacions dels anys anteriors. Un cop més, la pastoral de conjunt va prenent cos per a tots els qui es mouen en l'àmbit de la pastoral de joves.

Jordi Figueras

URGELL

Bellvis:

VIII centenari de les Sogues

La processó pels carrers del poble, una solemne concelebració eucarística i un acte cultural han servit als bellvissencs per a

commemorar el VIII centenari de l'aparició de la Mare de Déu de les Sogues a Joan Amorós. La festa, celebrada el 26 d'octubre, s'ha distingit pel caràcter popular i la participació massiva dels devots de Bellvis i de la Plana d'Urgell als actes commemoratius.

A l'homilia, el bisbe Joan ha ressaltat que aquesta aparició assenyala l'inici de la història de la població que acabava de deslliurar-se del jou sarraí. La devoció a la Mare de Déu ha amarat la vida del poble, i les absències ocasionals de la imatge de la població marquen els períodes turbulents de la seva història. El Senyor bisbe ha denunciat els canvis de valors actuals i la baixa natalitat del món rural, i ha acabat l'homilia implorant la pau i l'amor a la vida.

Els bellvissencs han escoltat amb goig la crida de la festa, que també ha pronunciat el bisbe Joan. Ha desgranat un enfilall d'anècdotes i fets històrics del món rural, que han servit a l'orador per a recordar alguns principis ètics i fer una exaltació dels valors humans. Ha proclamat, també, els valors de la festa: «Una festa ben feta renova la persona i referma la unitat». Ha felicitat els bellvissencs i els ha exhortat a la convivència: «Traieu-vos la gorra davant la mútua confiança entre vells i joves, davant un poble que respecta la vida i viu la solidaritat».

Restauració del diaconat permanent

Els quatre diaques permanents del bisbat, el 18 d'octubre, varen reunir-se amb el bisbe Joan, per constituir oficialment el diaconat permanent restaurat a Urgell.

El senyor bisbe exhortà els diaques a agrair a Déu el do de la vocació i a respondre generosament a l'elecció. Va enumerar els diversos camps (litúrgia, catequesi, caritat, etc.) en què l'acció del diaca pot ser enriquidora. Els diaques, per la seva part, van comentar les seves experiències pastorals (alguns ja fa mesos que es troben inserits en la pastoral parroquial) i van explicar les seves dificultats en l'exercici del ministeri. Unànimement van manifestar els goigs i les satisfaccions que els dona. Joan Perera, el més jove, va ser elegit secretari d'aquesta institució eclesial i haurà de redactar l'acta de la restauració del diaconat permanent a la diòcesi i de les reunions periòdiques. Tots quatre van participar en l'eucaristia presidida pel bisbe i van compartir la taula.

Aquesta és la relació dels diaques: Marian Ermengol, el pioner, rebé el ministeri el 1987, i treballa a la parròquia d'Andorra la Vella; Josep Angerri i Jordi Profitós van ser consagrats el desembre de 1989, i estan integrats a l'equip pastoral de Balaguer; Joan Perera va rebre l'ordre l'octubre passat i exerceix el ministeri a Ribes de Freser.

Vuit joves al servei dels malalts

La residència per a minusvàlids profunds i malalts irrecuperables «Llar Santa Anna», del Castell del Remei, és un fogar de caritat i una font de vocacions de joves que volen consagrar la vida al servei dels més pobres. Vuit joves més han fet la professió religiosa davant el fundador i superior general dels Germans de la Creu Blanca, Isidor Lezcano. Als vots de pobresa, castedat i obediència, hi afegeixen el del servei als malalts.

Josep Vilà, acompanyat dels preveres de l'arxiprestat del Baix Urgell, ha presidit l'eucaristia. A l'homilia ha encoratjat els religiosos a ser fidels a Déu i a lliurar-se generosament als malalts.

A la Llar Santa Anna, del Castell del Remei, els religiosos i novícis de la Creu Blanca acullen i atenen cinquanta malalts greus i deficients profunds. Els Franciscans de la Creu Blanca van obrir aquest centre l'any 1977 i el 1988 hi varen establir el noviciat. Trenta joves hi han emès els vots religiosos. Atén els malalts una comunitat de quatre religiosos, ajudats en la seva tasca pels novícis i per un grup de cinc-centes senyores dels pobles veïns, que voluntàriament ofereixen la seva ajuda en la neteja de la casa, l'ordenament de la roba i la preparació del menjar. Així la llar esdevé un fornal autèntic de caritat.

Fundació eclesial per a habitatges socials

El 3 de novembre, el bisbe Joan va aprovar els estatuts de «Betània», institució eclesial que promourà i construirà «residències i habitatges per a atendre les necessitats dels grups de població econòmicament dèbils» d'Andorra.

L'Església d'Urgell no solament vol aportar-hi le seva iniciativa, sinó que també ofereix els terrenys que té al Principat per a construir-hi habitatges. Col·laborarà en aquesta iniciativa l'Agrupació de Bancs d'Andorra amb el seu ajut econòmic. Els habitatges seran reduïts, però de bona qualitat, i el preu dels lloguers no sobrepassarà, en principi, la meitat de l'import dels contractes actuals.

La fundació Betània té inspiració cristiana en la seva concepció, i l'atenció social dels més necessitats inspirarà el seu funcionament. Un patronat, format pel Vicari General del bisbat, un prevere d'Andorra, un advocat, els presidents de Càritas diocesana i andorrana, i dos representants de la banca, governarà la institució. El senyor bisbe en nomenarà el president, el vice-president i el gerent.

La iniciativa intenta pal·liar el problema social més greu del Principat, l'habitatge, i ha servit ja de revulsiu perquè la societat andorrana iniciés altres actuacions en aquest camp. Betània

col·laborarà, també, amb totes aquelles institucions que vulguin aportar solucions al problema social dels habitatges i més endavant podria oferir terrenys a l'administració andorrana perquè siguin destinats a aquesta mateixa finalitat.

La notícia ha estat molt ben rebuda als medis laborals d'Andorra i la premsa ha elogiat la sensibilitat de l'Església en un camp que reclama solucions adequades i urgents.

Antoni Mirabet

VIC

Vers l'any 2000

Com que besllumem ja l'any 2000, tothom té ganes de fer càbales i desxifrar intrigues. Esperem que no s'esveri massa el galliner i que no es presenti l'any 2000 amb les mateixes esgarriances amb què els nostres avantpassats van esperar l'any 1000 o el 1900. Al cap i a la fi, l'any 2000 no té res més d'especial que uns quants zeros indefensos que acompanyen un pobre dos. Els «profes» del seminari tenien unes llistes amb números semblants. El 0 era el més fàcil de fer i de sumar.

Bé, no vaig per aquí. Suara la Permanent del clergat va organitzar un plec de xerrades adre-

çades als capellans sota el títol «El servei de l'Església diocesana, l'any 2000». Diu el que s'haurà de fer, i sense esperar gaire, per anar preparant la situació del nostre bisbat.

La crisi de preveres serà greu si no es deixondeixen vocacions. De moment podem dir, per exemple, que, de capellans menors de 35 anys només en tenim 3. Gairebé la niuada del cucut. En canvi, d'entre 65 i 75 anys, en tenim 86. La desproporció fa venir pell de gallina. Es preveu una reducció del clergat molt seriosa: de 279 preveres (any 1990) es passarà a 192 (any 2000). La mitjana d'edat prevista per al final de segle serà de 65-66 anys. Cal una acció que demana opcions concretes. Això suposa:

- redistribuir els preveres, juntament amb religiosos i laics, perquè tinguin cura de zones determinades;

- dedicar personal a la formació de laics;

- donar suport a la incorporació de laics en els organismes pastorals;

- preparar una pastoral vocacional.

Cal sensibilitzar el poble cristià de cara a aquesta nova situació. Cal invitar els laics a acceptar responsabilitats dins l'Església i a exercir tasques suara atribuïdes només als preveres. Cal posar en marxa de seguida el diaconat permanent i els ministres laicals i atribuir-los llocs

amb responsabilitat... I altres detalls. Només deixem constància d'algunes pistes i alguns suggeriments per tal de caminar cap al 2000 amb coratge, esperança i bon humor, esperant un cop de mà dels de dalt, que prou deu convenir.

Voluntat de ser

La primera pàgina del «Full Diocesà» de l'11 de setembre ha portat cua. Feta amb un seny extraordinari, amb una claredat abassegadora i amb una valentia modèlica, ha donat la volta a Espanya. Molts ens hem identificat plenament amb el seu contingut i altres, amb els seus escarafalls tradicionals, se n'han escandalitzat i han fet morros i mala cara. I és que cantant les veritats es perden les amistats.

Molta gent vol que es continuï en aquesta línia serena i valenta. La covardia ensorra els pobles perquè l'astúcia de la serpant convenç els fluixos de mollera.

Fets

A les acaballes del segle hi ha qui s'espanta davant la manca de valors. Concretament, hi ha qui fa ressaltar l'egoisme com el gran protagonista. I no és pas veritat. Al nostre voltant passen coses que et fan adonar que l'evangeli és viu i ben viu. Per exemple, a Moià, en una casa co-

neguda com «Els avets», hi ha una llar formada per disminuïts psíquics i una colla de gent voluntària. Fan una feina que s'ho val. Pertany a «l'Arca», una federació internacional de comunitats per tal d'acollir adults amb disminucions, escampades per vint-i-tres països. La comunitat de Moià és coneguda com «l'Arca de Santa Maria.»

Els dirigents, que són gent de fora, però estretament vinculats al país, a la parròquia i al bisbat, fan vida de família amb els assistits. Als Avets es respira un ambiente envejable: cal conèixer-ho de prop.

Sant Ignasi i Manresa

Íñigo de Loiola va néixer fa cinc-cents anys, i cal celebrar-ho.

Procedent de Montserrat (que llavors pertanyia al bisbat de Vic...), on la Mare de Déu se'l va fer seu, i un cop a Manresa, va escriure els *Exercicis espirituals*, que han donat la volta al món. I això va tenir lloc en una gruta propera al Cardener.

Amb el pas del temps, s'hi ha bastit un conjunt d'edificis coneguts per tothom i visitats principalment pels de fora, que és el que passa sempre. Amb motiu d'aquest cinquè centenari s'hi porten a terme un grapat d'obres: renovació total de l'església i l'accés a la cova, il·luminació del conjunt d'edificis, agença-

ment d'una sala d'àudio-visuals i l'estrena d'un museu ignasià.

S'ha començat l'«Any ignasià» amb una gran eucaristia a la seu. A més, tindran lloc trobades de jesuïtes, actes acadèmics, trobades de joves, congrés de l'Obra d'Exercicis Parroquials de Catalunya i un bon plec de manifestacions massives. També s'ha organitzat un recorregut per la cova que durarà tot l'any i és ofert a tots els grups que ho demanin.

Cal saber que...

—El pare Narcís Camós (1653) va recórrer Catalunya cercant santuaris marians. El seu llibre *Jardín de María*, editat el 1657, fa esment d'una infinitat d'esglésies dedicades a la Mare de Déu. Cenyint-nos al nostre bisbat, trobem que fa esment de quinze santuaris, de quaranta-set parròquies i capelles i d'ermites a dojo, tot i que encara es va oblidar de moltes altres parròquies i santuaris. Alguns d'aquests santuaris han desaparegut, però se n'han edificat de nous com: l'Ajuda de Balenyà, Lourdes de Prats, Fucimanya de Sallent, etc., que han pres molta volada.

—El museu episcopal de Vic és l'orgull de Catalunya. No és cap secret. Suara s'ha restaurat un manuscrit egipci de l'any 1100 abans de Crist (com qui no diu res...). Aquesta peça, adquirida pel bisbe Morgades, es la més

valuosa de la Península, una joia única. Es tracta d'un rotlle del llibre dels morts que es col·locava a la tomba dels difunts. També s'ha restaurat un manuscrit del segle V corresponent a la Gramàtica de Priscià.

—Al voltant del sepulcre del pare Claret s'han reunit missioners d'arreu: una trobada de novicis de les set províncies de la Península, la III Setmana sacerdotal claretiana, amb assistents d'arreu del món, i un curset d'arxivers de tot l'Estat.

—El Bisbe es posa en contacte amb la gent cada setmana a través del «Full». N'hi havia d'amoïnats per no saber què hi diu el Bisbe; doncs bé, a partir d'ara cada setmana tindrem notícies directes i de primera mà.

—Els de Santa Maria d'Oló i voltants han fet una bona feina: acaben de restaurar l'església de Sant Vicenç de Vilarassau. És una edificació romànica del s. XI, que com tantes havia estat malmesa pel temps i pel mal gust. Han intervingut en la restauració més d'un centenar de voluntaris, i ho han celebrat a l'engròs.

—Viladelleons i Rupit acaben de restaurar els retaules de les seves esglésies. Aquests pobles rurals que van tenir la sort de no ser gaire maltractats durant la desbarrada del 36, conserven veritables obres d'art que ara s'han sumat a les nombroses restauracions que s'han fet de cap a cap del Bisbat.

-L'Escola de teologia reprèn les lliçons: cada divendres una embosta de professors de la Facultat de Teologia de Catalunya i d'altres centres universitaris. Enguany es tracten qüestions que han sofert una commoció més profunda. L'Escola de Teologia, fundada el 1967, ha anat

exposant la totalitat de temes teològics que van centrar al seu dia els debats conciliaris.

...I altres coses que avui deixo aparcaades. Mentrestant que bullin fins que facin saltar la tapadora de nou.

Sebastià Codina

COL-LABORADORS D'AQUEST NÚMERO

Salvador Bardulet (vicari episcopal de la zona sud de Vic: Igualada, Manresa, Calaf; membre de la redacció de «Quaderns»), Lluís Bonet i Armengol (de la redacció de «Quaderns», delegat diocesà de Pastoral sacramental i Litúrgia de Barcelona; vicari episcopal de Sabadell i Terrassa), Sebastià Codina (rector de Vacarisses, Vic; corresponsal de «Quaderns»), Jordi Figueras (rector d'Albinyana i les Peces, Tarragona; corresponsal de «Quaderns»), Joaquim Gomis (ex director de «Missa Dominical», gerent del Centre de Pastoral Litúrgica, Barcelona), Antoni Mirabet (membre de la Delegació de MCS, Urgell; corresponsal de «Quaderns»), Joaquim Pla (consiliari de la CIGC – Conferència Internacional Catòlica de Guiatge –; membre del Consell de redacció de «Quaderns», Girona), Joan Ramon i Cinca (membre del Col·lectiu de capellans en el treball i de l'equip sacerdotal de St. Miquel Arcàngel, Sta. Coloma de Gramenet, Barcelona), Genís Samper (escolapi, director de «Missa Jove»: 1971-1988, Barcelona), Joan Sanmartí (rector de Sant Miquel, Cornellà, Barcelona), Mateu Terrats (rector de Sta. Maria, Barberà del Vallès, Barcelona, membre de la redacció de «Quaderns»), Pere Torras (rector de Sant Joan Baptista, Sant Feliu de Guíxols, Girona), Salvador Torres (rector de Crist Rei, Barcelona), Josep M. Vidal Aunós (membre de l'equip directiu de la zona pastoral 4, Barcelona-sud).

QP

QUADERNS DE PASTORAL

Revista del Centre d'Estudis Pastorals. Rivadeneyra, 6, 3r. Telèfon 317 48 58. 08002-BARCELONA.

Director: Josep M. Totosaús. Secretari de Redacció: Josep Torrella. Consell de Redacció: Salvador Bardulet, Joan Batlles, Lluís Bonet i Armengol, Jaume Duch, Josep M. Fisa, Jesús Huguet, Joaquim Pla i Mateu Terrats. Disseny: Jaume Duch.

Impressió: I. G. Santa Eulàlia. Santa Eulàlia de Ronçana. Preu de la subscripció per a 1991: 3.000' – ptes. Dipòsit legal: B. 25.506-1969. Amb llicència eclesiàstica. Febrer 1991.

CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS

CURS 1990-91

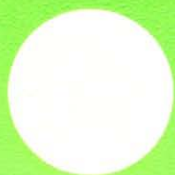
REALISME I UTOPIA

Vivim en un món del qual sembla que s'hagin bandejat les utopies i en què aquesta paraula hagi estat relegada a les golfes on es guarden els mobles inservibles i tronats d'altres èpoques. El realisme —un realisme curt de mires i de poc alè— sembla imposar-se pertot. Fins en la mateixa Església? Fins en la construcció d'Europa?

Tanmateix, el cristià no pot renunciar a la utopia: el seu horitzó és utòpic, el seu Fundador sabia parlar un llenguatge utòpic i assumia i duia a culminació l'esperança utòpica del seu poble.

És el tema que desenrotlla enguany "Qüestions actuals d'Església", que mantenim en dijous, però que fem els VESPRES.

- Situacions de crisi en la història de l'Església: l'experiència del passat ens il·lumina el present - *Joan Busquets i Dalmau*.
(5 hores) - Del 14 de Març al 18 d'Abril - de 7,10 a 8 del vespre.
- Testimoniar l'evangeli i construir l'Església en el nostre món d'avui - *Joan Llopis*.
(5 hores) - Del 14 de Març al 18 d'Abril - de 8,10 a 9 del vespre.
- Els riscos de la utopia i la maduresa cristiana - *Alexandre Escarrà*.
(6 hores) - Del 25 d'Abril al 30 de Maig - de 7,10 a 8 del vespre.
- Déu, l'únic absolut - *Antoni Bentué*.
Del 25 d'Abril al 30 de Maig - de 8,10 a 9 del vespre.

centre d'estudis pastorals